

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

28

Στή Χώρα
τῶν Κενταύρων

Τὸ Ταξί...
τῆς Ζούγκλας!

Βρισκόμαστε στην Αυστραλία στή μεγάλη ἡπειρο τῶν καγκουρώ....

Μέσα στή ζούγκλα σ' ἓνα δέντρο, εἶναι καθισμένοι ὁ κωμικός νάνος Κοντοστούπης μετὴ μεγάλη ἀστεία μύτη καὶ μετὸ χαζὸ χαμόγελο καὶ τὸ μικροσκοπικὸ τερατάκι, ὁ Τσιπιτσιπί, μετὸ μεγάλο ράμφος πουλιού καὶ μετὰ ὄρθια στήτὰ αὐτιά.

Τρῶνε φρούτα, μεγάλα φρούτα γεμάτα χυμό, πού κρέμονται ἀπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ δέντρου, καὶ κουβεντιά-ζουν μπουκωμένοι.

— Τὶ ὥραία πού περνᾶμε!,

μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης. Φρούτα, νόστιμα πουλιά, ξεγνοιασιά καί... ἅγιος ὁ Θεός. Σκέψου τερατάκι, ὅτι δὲν ἤθελα νάρθῶ στήν Αὐστράλια, ὅταν ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀποφάσισε νάρθοῦμε ἐδῶ γιὰ νὰ γνωρίσουν τὰ παιδιά κι' ἄλλα μέρη! "Ὅχι πῶς φοβόμουν τὰ θηρία, ἀλλά... θαριόμουν! Καλὰ ἔκανα ὅμως καὶ ἦρθα! Περνᾶμε... ζωὴ καὶ κότα!

— Κι' ἂν ντῆς κανένα θηρίο, λέει κοροϊδευτικά ὁ Τσιπιτσιπί μετὸ στριγγὴ θραχνή φωνή, ντὲν θὰ φοθηθῆς, Κοντοστούπη;

Ὁ νάνος τοῦ ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιά.

— Ἐγὼ νὰ φοθηθῶ!, γρυλίζει. Μάζεψε τὴ γλῶσσα σου,

Τσιπιτσιπί, μή στην κόψω και
 σέ θάλω νά τήν φάς! Έγώ
 νά φοβηθῶ, θρέ παλιότερας,
 πού ἔχω σκοτώσει τουλάχιστον
 εἴκοσι λιοντάρια, τριαντα
 τίγρες, δεκαπέντε ἵπποπό-
 ταμους, τριάντα δύο ὄδες
 καί...

— Κοντοστούπη, λέει ὁ Τσι-
 πιτσιπί προσπαθώντας νά κά-
 νη τή φωνή του γλυκειά,
 στόν... ὑπνο σου τὰ τσότωσησες
 ὅλα αὐτά τὰ θηρία;

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γί-
 νεται κατακόκκινο ἀπὸ θυμὸ
 καὶ κρυφὴ ντροπὴ. Τὰ λόγια
 τοῦ Τσιπιτσιπί τὸν θίγουν βα-
 ρειά. Ὁ Κοντοστούπης εἶναι
 ἕνα ἀπὸ τὰ δειλότερα πλάσμα-
 τα τοῦ κόσμου! Δὲ θέλει ὅ-
 μως νά τὸ παραδεχθῇ αὐτό!
 Ὀνειρεύεται — μὲ τὰ μάτια...
 ἀνοιχτά — ἥρωϊκὰ κατορθώ-
 ματα καὶ νίκες ἐναντίον ἐγ-
 κληματιδῶν καὶ θηρίων καὶ
 καμιὰ φορὰ κάνει καὶ κανέ-
 να κατόρθωμα... κατὰ λάθος
 ὅμως!

— Τσιπιτσιπί!, γρυλλίζει.
 Θά πεθάνεις γι' αὐτὸ πού εἴ-
 πες! Θά σέ...

Σωπαίνει, γουρλώνει τὰ
 μάτια του, ἀνοιγοκλείνει σπα-
 σμωδικὰ τὸ στόμα του, ἐνῶ
 τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει.

— Θε... ε... οὐλή μου! Χα-
 θήκαμε! Τί εἶναι αὐτό;

Ὁ Τσιπιτσιπί κυττάζει κά-
 τω, πρὸς τὸ μέρος πού δείχνει
 ὁ νάνος, καὶ θάζει τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Χό, χό, χό!
 Ὁ τρομερὸς Κοντοστούπης
 φοβήθηκε ἕνα... καγκουρώ!

Πραγματικά, ἕνα μεγάλο
 καγκουρώ, ἕνα ἀπὸ τὰ ἄκακα

ἐκεῖνα φυτοφάγα ζῶα ἀπὸ τὰ
 ὅποια εἶναι γεμάτη ἡ Αὐστρα-
 λία, πλησιάζει χοροπηδών-
 τας (*)

— Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς φοβή-
 θηκα; λέει ὁ νάνος μὲ τὴν
 ἀνάσα πιασμένη. Νά, τέρας!

Καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του
 γιὰ νά χτυπήσῃ τὸν Τσιπιτσιπί.
 Ἄν ὅμως ἤξερε τίς συνέπειες
 τῆς κινήσεώς του αὐτῆς, θά
 προτιμοῦσε νά... κόψῃ τὸ χέ-
 ρι του!

Καθὼς τεντώνεται πρὸς τὸ
 μέρος τοῦ Τσιπιτσιπί, γλυ-
 στράει πάνω στὸ κλαδί καὶ
 πέφτει!

Πέφτει γοργὰ πρὸς τὸ ἔδα-
 φος, οὐρλιάζοντας μὲ ἀπό-
 γνωση! Ὁ θάνατός του εἶναι
 σίγουρος! Τὸ ὕψος εἶναι με-
 γάλον καὶ τὸ κορμί του θά
 τσακισθῇ χτυπώντας χάμω!

Ὁ Τσιπιτσιπί, πού στὸ βά-
 θος ἀγαπάει τὸν Κοντοστού-
 πη, κλείνει τὰ μάτια του γιὰ
 νά μὴ ἀντικρύσῃ τὸ φριχτὸ
 θέαμα.

Ὅταν τὰ ξανανοίγει, βλέ-
 πει κάτι πού κάνει τὰ μάτια
 του νά γουρλώσουν κι' ἕνα ἀ-
 συγκράτητο γέλιο νά ἀναπη-

(*) Τὰ καγκουρώ εἶναι πολὺ με-
 γάλα. Τὰ πίσω πόδια τους εἶναι
 πολὺ πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ δυνατά
 καὶ τὰ καγκουρώ συνηθίζουν νά βα-
 δίζουν ὀρθια, μὲ τὰ πίσω πόδια,
 κάνοντας τεράστια πηδήματα. Τὸ
 παράξενο μὲ τὰ ζῶα αὐτά εἶναι
 ὅτι στὴν κοιλιά τὸ δέρμα τους σχη-
 ματίζει ἕνα εἶδος θαλαίας... τσέπης,
 ὅπου τὰ καγκουρώ θάζουν τὰ παι-
 διὰ τους. Τρέχουν πιὸ γρήγορα
 ἀπὸ κάθε ἄλλο ζῶο!

δήση από τὸ στήθος του.

Ὁ Κοντοστούπης δὲν εἶναι νεκρός! Τὸ κορμί του δὲν ἔχει γίνει κομμάτια πέφτοντας!

Ἡ τύχη του ἦταν ἀπίστευτη! Καθὼς ἔπεφτε, βρέθηκε ἀκριβῶς στὸ δρόμο του τοῦ καγκουρώ καὶ ὁ Κοντοστούπης χώθηκε μέσα... στὴν τσέπη τοῦ ζώου!

Ὁλόκληρο τὸ κορμί τοῦ νᾶνου ἐξαφανίζεται μέσα στὴν τσέπη τοῦ καγκουρώ καὶ δὲ φαίνονται παρὰ μόνο τὸ κεφάλι του καὶ τὰ χέρια του!

Καθὼς εἶναι χωμένος ἐκεῖ μέσα, μοιάζει μὲ μικρὸ νεογνὸ νητο καγκουρώ!

Ἐνῶ ὁ Τσιπιτσιπ ξεκαρδίζεται σὰ γέλια πάνω στὸ δέντρο, τὸ καγκουρώ, ξαφνιασμένο ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτο πλάσμα τάκι πού χώθηκε στὴν τσέπη του, ἀπομακρύνεται μὲ τεράστια πηδήματα μέσα στὴ ζούγκλα!

Στὴν ἀρχή, ὁ Κοντοστούπης δὲ θγάζει τσιμουδιά ἀπὸ τὸ στόμα του. Δὲν καταλαβαίνει καλὰ - καλὰ πού θρίσκειται. Ἐνα πρᾶγμα μόνο ἔχει στὸ μυαλό του: ἀφοῦ ἔπεσε ἀπὸ τόσο ψηλά, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχη σκοτωθῇ!

Τοῦ κάνει ὅμως ἐντύπωση πῶς δὲν πόνεσε καθόλου, πῶς πέρασε ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ζωντανῶν στὸν κόσμο τῶν νεκρῶν!

«Ἐχω... πεθάνει κι' ἄλλες φορές!, μουρμουρίζει. Ποτέ ὅμως δὲν ἦταν τόσο... εὐχάριστος ὁ θάνατος! Ποῦ θρίσκομαι ὅμως; Εἶμαι σὰν νᾶ

μ' ἔχουν κλείσει μέσα σ' ἕνα σακκί! Εἶμαι σάν...»

Καὶ τότε κυττάζει πρὸς τὰ πάνω καὶ βλέπει τὰ μπροστινὰ πόδια καὶ τὸ μουσοῦδι τοῦ καγκουρώ! Κυττάζει κάτω καὶ βλέπει τὰ μεγάλα πισινὰ πόδια του! Κυττάζει γύρω καὶ βλέπει μὲ πόση γρηγοράδα, καγκουρώ καὶ ἀνθρώπος, ταξιδεύουν μέσα στὴ ζούγκλα!

Ἡ καρδιά του χοροπηδαεὶ καὶ κάνει τρελλές τούμπες μέσα στὸ στήθος του! Ἦα γόνιμά του λύνονται καί, ἂν ἦταν ὄρθιος κι' ὄχι μέσα στὴν τσέπη τοῦ καγκουρώ, θὰ σωριάζοταν κάτω!

Ἀνοίγει διάπλατα τὸ στόμα του καὶ θάζει τίς φωνές:

— Βοήθειασαα! Ὑπεράνθρωπε! Κεραυνέ! Ἀστραπή! Βοήθειασαα! Μέ... ἀπήγαγε ἕνα καγκουρώ! Σῶστε με! Βοήθειασαα!

Τὸ καγκουρώ, τρομαγμένο περισσότερο ἀπὸ τίς φωνές τοῦ νάνου, τρέχει τώρα πιὸ γοργὰ καὶ μὲ πιὸ μεγάλα πηδήματα!

Πότε - πότε, στὴν προσπάθειά του νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἀπρόσκλητο... ἐπιβάτη του, κατεβάζει τὰ μπροστινὰ πόδια του καὶ δίνει μερικές καρπαζιές στὸ κεφάλι τοῦ Κοντοστούπης!

Τὸ μυαλό τοῦ Κοντοστούπης ἀρχίζει νὰ σαλεύει. Γελάει.

— Τώρα καταλαβαίνω!, λέει. Ταξιδεύω! Εἶμαι περιηγητής! Κι' αὐτὸ τὸ καγκουρώ εἶναι ἕνα... ταξί τῆς ζούγκλας!

Οί 'Υπεράνθρωποι

Βλέποντας τὸν Κοντοστούπη νὰ χάνεται μακριὰ μαζί με τὸ καγκουρῶ, ὁ Τσιπιτοῖπ παύει νὰ γελάει. Ὁ φίλος του θρίσκεται σὲ κίνδυνο! Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Πηδῶντας γοργὰ καὶ ἐπιδέξια ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, τὸ μικρόσωμο τέρας κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια

ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους, ξεφωνίζοντας:

— Ὑπεράνθρωπε! Ὑπεράνθρωπε! Τρέξε! Ὁ Κοντοστούπης κιντунеύει! Ντὲν θέλω νὰ πάθῃ τίποτα ὁ Κοντοστούπης! Τρέξε, Ὑπεράνθρωπε!

Φωνάζοντας ἔτσι, φτάνει σ' ἓνα μικρὸ ξέφωτο, χωρὶς δέντρα, ὅπου εἶναι στημένη μιὰ μεγάλη σκηνὴ καὶ μιὰ ἄλλη μικρότερη δίπλα.

Στὴ μεγάλη σκηνὴ μένει ὁ δημοσιογράφος Τζίμ Μπάρτον μετὰ τὴ γυναῖκα του Ἑλσα καὶ τὰ παιδιὰ τους, τὸν Ντάνυ καὶ τὴν Ντιάνα.

Ἡ μικρότερη σκηνὴ εἶναι προσωρισμένη γιὰ τὸν Τσιπιτοῖπ καὶ γιὰ τὸν δυστυχισμένο τὸν Κοντοστούπη.

Μπροστὰ στὴ μεγάλη σκηνή, εἶναι καθισμένοι σὲ ξύλινα καθίσματα, πρόχειρα φτιαγμένα ἀπὸ τὸν Ντάνυ μετὰ κλα-

διὰ δέντρων, ὁ Τζίμ, ἡ Ἑλσα, ὁ Ντάνυ καὶ ἡ Ντιάνα.

— Τὶ τρέχει, Τσιπιτοῖπ ρωτᾷ ὁ Τζίμ. Γιατὶ φωνάζεις ἔτσι;

— Ὁ... ὁ Κοντοστούπης!, τραυλίζει λαχανιασμένο τὸ τερατάκι. Τὸν... τὸν ἔκλεψε ἓνα.. καγκουρῶ!

Τὰ παιδιὰ βάζουν τὰ γέλια. Ὁ Τζίμ ρωτᾷ παραξευμεμένος:

— Τὸν ἔκλεψε ἓνα καγκουρῶ;

— Ναί! Ὁ Κοντοστούπης πέφτει ἀπὸ ἓνα ντέντρο καὶ χώνεται στὴν τσέπη ἑνὸς καγκουρῶ, ποὺ περνᾷ ἀπὸ κάτω! Τὸ καγκουρῶ φοβισμένο τρέχει τώρα σὰν τρελλὸ μέσα στὴ ζούγκλα!

Ὁ Τζίμ τινάζεται ὀρθίος.

— Ἐμπρός, παιδιὰ!, λέει. Ἐτοιμασθῆτε! Πρέπει νὰ δράσουν οἱ Ὑπεράνθρωποι, γιατί ἡ ζούγκλα εἶναι γεμάτη κινδύνους!

Ἡ Ντιάνα σηκώνεται καὶ μπαίνει στὴ μεγάλη σκηνή. Ὁ Τζίμ κι' ὁ Ντάνυ θγάζουν τὰ κοστούμια τους γοργὰ, τὰ γυρίζουν ἀνάποδα καὶ τὰ φοροῦν πάλι.

Εἶναι τώρα ντυμένοι μετὰ παράξενες ἐφαρμοστὲς στολές. Τοῦ Τζίμ εἶναι κόκκινη μετὰ ἄσπρη χρυσοκέντητη μπερτα. Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο μετὰ χρυσὴ κλωστή ἓνα «Υ», τὸ σῆμα τοῦ ξακουστοῦ Ὑπερανθρώπου! Ὁ Τζίμ Μπάρτον, ὁ δημοσιογράφος, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸν πιὸ μεγάλο, πιὸ δυνατό καὶ πιὸ ἐκπληκτι-

κό ήρωα όλων τῶν ἐποχῶν!

Ὁ Ντάνυ πού ἡ στολή του εἶναι κίτρινη, εἶναι ὁ Κεραυνός, ὁ Γυιός τοῦ Ὑπερανθρώπου, πού ὅλα τὰ παιδιά τοῦ κόσμου καμαρώνουν καί λατρεύουν!

Ἡ Ντιάνα θγαίνει ἀπὸ τὴ σκηνή. Εἶναι ντυμένη τώρα, μ' ἓνα κόκκινο χρυσοκέντητο φόρεμα μὲ ἄσπρη μπέρτα. Ἡ Ντιάνα καί ἡ ξακουστή Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου, εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο!

Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι, οἱ τρεῖς πιὸ δυνατοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ἀποχαιρετοῦν τὴν "Ελσα καί τὸν Τσιπιτσιπ. "Ἐπειτα ἀπλώνουν τὰ μπράτσα τους, λυγίζουν καί τεντώνουν ἀπότομα τὰ γόνατά τους καί ἀπογειώνονται!

Σὰν τρία χρωματιστά μεγάλα πουλιά πετοῦν πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα, ἐνῶ τὰ μάτια τους — πού εἶναι προικισμένα μὲ ἐξαιρετικὰ διαπεραστικὴ δύναμι — ψάχνουν ὁλόγυρα γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸ καγκουρὼ μὲ τὸν Κοντοστούπη.

Οἱ ὄρες περνοῦν ὅμως, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Βρίσκουν ἀρκετὰ καγκουρὼ, καθὼς πετοῦν, μὰ κανένα δὲν ἔχει στὴν τσέπη του τὸν Κοντοστούπη!

— Ἀρχίζω νὰ ἀνησυχῶ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὰ παιδιά του. Ἡ ζούγκλα εἶναι τόσο ἀπέραντη καί τὰ καγκουρὼ τρέχουν τόσο γοργά, ὥστε φοβᾶμαι ὅτι ὅσο νὰ τὸν θροῦμε, ὁ Κοντοστούπης θὰ ἔχη πεθάνει ἀπὸ τὸ φόβο του!

Τὰ μάτια τῆς Ἀστραπῆς δακρύζουν.

— Ὁ καμμενούλης ὁ Κοντοστούπης!, μουρμουρίζει συγκινημένη. Ὁ δυστυχισμένος νάνος! Πρέπει νὰ τὸν θροῦμε τὸ συντομώτερο!

Ξαφνικά, ὁ Κεραυνὸς φωνάζει:

— Πατέρα! Ἀστραπή! Κυτάξτε ἐκεῖ πέρα! Εἶναι ἀπίστευτο! Δὲν πιστεύω στὰ μάτια μου! Ἐχω διαβάσει γιὰ κάτι τέτοιο, ποτὲ ὅμως δὲ φανταζόμουν πὼς μιά μέρα θὰ ἀντίκριζα ἓνα τέτοιο θέαμα! Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἡ Ἀστραπή κυττάζουν κατάπλη-

— Θὰ μείνης ἐκεῖ, θαμμένος ζωντανός, Ὑπεράνθρωπε!, φωνάζει ὁ Σατούρ.

κτοι πρὸς τὸ μέρος πού δειχνει ὁ Κεραυνός.

Βλέπουν κάτι πού, τοὺς κάνει νὰ νομίζουν ὅτι ὄνειρεύονται...

Ὁ Νάνος
καὶ τὸ Καγκουρώ!

Στὸ μεταξύ ὁ Κοντοστούπης ταξιθεύει γοργὰ μέσα στὴ ζούγκλα, χωμένος ἀναπauτικὰ μέσα στήν... τσέπη τοῦ καγκουρώ!

— Τὶ ὥραϊα!, λέει μὲ μακάριο τρισευτυχισμένο ὄψος. Δὲ φανταζόμουν ποτὲ πὼς θὰ ἔβρισκα τόσο ἀναπαυτικό ταξὶ

στὴ ζούγκλα! Ταξί... πολυτελείας, ἀγαπητέ μου! Μάλιστα! Ταξὶ πολυτελείας! Γρήγορα, σωφέρ! Πιο γρήγορα!

Τὸ μυαλό τοῦ φουκαρά τοῦ νάνου ἔχει ξεβιδωθῇ ἀπὸ τὸν τρόπο πὺν δοκίμασε.

Τὸ καγκουρώ, ἀκούγοντας τὴ φωνή του, τρομάζει περισσότερο καὶ κάνει κάτι τεράστια πηδήματα γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο φορτίο του.

— Ἐί, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Δὲν εἶπαμε καὶ νὰ μὲ σκοτώσης! Πιο σιγά, κύριε σωφέρ! Δὲ βλέπεις ὅτι ὁ δρόμος εἶναι χαλασμένος; Αὔριο θὰ πάω νὰ θρῶ τό... γενικὸ διοικητὴ τῆς ζούγκλας καὶ θὰ διαμαρτυρηθῶ! Δὲν εἶναι

κατάστασι αὐτὴ! Πρέπει νὰ φτιάξουν τοὺς δρόμους! Πιο σιγά, λέω, κύριε σωφέρ! Πιο σιγά, γιατί δὲ θὰ σέ... πληρώσω!

Τὸ τρομαγμένο ζῶο ἐξακολουθεῖ νὰ καλπάζει. Ξαφνικά, καθὼς περνάει ἀπὸ ἓνα πυκνὸ φυτὸ μέρος τῆς ζούγκλας, τὸ καγκουρώ σταματᾷ ἀπὸτομα καὶ μένει ἀσάλευτο μὲ τὶς τρίχες τοῦ ἀνωρθωμένες ἀπὸ ἀπερίγραπτο τρόμο.

— Ἀί, κάνει ὁ νάνος. Εἶσαι ἀνυπόφορος, κύριε σωφέρ! Εἶσαι ἀτζαμής! Ἔτσι φρενάρουνε, μωρὲ θλάκα; Εὐτυχῶς πὺν οἶ... ροῦστες τοῦ αὐτοκινήτου εἶναι γερές, ἀλλοιῶς θὰ μὲ σκότωνες!

Ἐνα λιοντάρι προβάλλει μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ καγκουρώ μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, ἔτοιμο νὰ χυμῆξῃ ἐναντίον του!

Ὁ Κοντοστούπης τὸ βλέπει! Βλέπει τὸ λιοντάρι καὶ ἡ τρέλλα του ἐξατμίζεται! Ξαναβρίσκει τὸ λογικὸ του καὶ καταλαβαίνει τώρα σὲ πόσο κρίσιμη θέσι θρίσκειται! Μέσα στὴν τσέπη ἑνὸς καγκουρώ, φάτσα μὲ φάτσα μ' ἓνα λιοντάρι!

— Ἀχ!, κάνει μὲ σπαραχτικὴ φωνή. Ἡ καρδιά μου πάει νὰ σπάσῃ! Θά... θὰ μὲ φάῃ τὸ λιοντάρι! Θὰ μὲ καταπιῇ μαζὶ μὲ τὸ καγκουρώ! Θάχω, θέβαια, ἔτσι παρὰ μέσα στὴν κοιλία του, μὰ δὲ μοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ μὲ χωνέψῃ καὶ νὰ γίνω... Ἀχ, μωρὲ καγκουρώ, τί μοῦ ἔκανες! Μ' ἔκλεισες

στην τσέπη σου και δεν μπο-
ρῶ νὰ σαλέψω τὰ χέρια μου!
'Αλλοιῶς, θὰ σοῦ τὸ οἰγύριζα
ἐγὼ καλὰ τὸ λιοντάρι! Θά...
σκαρφάλλωνα σ' ἓνα δέντρο
καὶ θὰ τοῦ τσάκιζα μὲ κλα-
διὰ τὸ κεφάλι! "Ὡχ, ἡ καρ-
δούλα μου! Κουνήσου ντέ,
παλιοκαγκουρῶ! Κουνήσου
νὰ φύγουμε! Χυμᾶει τὸ λιο-
ντάρι! "Αἱοι Πάντες! Πεθαί-
νω!

Καὶ ὁ Κοντοστούπης, βλέ-
ποντας τὸ λιοντάρι νὰ ὀρμάη
ἐναντίον τους, συσπᾶται ὁλό-
κληρος ἀπὸ τὸ φόβο! Τὰ πό-
δια του ἀνοιγοκλείνουν καὶ
χτυποῦν τὸ καγκουρῶ στὴν
κοιλιά!

Τὸ ζῶο, ποῦ εἶχε μαρμαρώ-
σει κυττάζοντας τὸ λιοντάρι
σὺν ὑπνωτισμένο, ξαφνιάζεται
ἀπὸ τὶς κλωτσιές τοῦ Κοντο-
στούπης, γυρίζει καὶ τὸ βάζει
στὰ πόδια.

Τὰ πηδήματά του εἶναι τό-
σο μεγάλα καὶ τόσο γοργά,
ὥστε τὸ λιοντάρι, μ' ὅλη τὴ
μανία του ποῦ ἔχασε μιὰ νό-
στιμη λεία, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ
φτάσῃ.

"Ετσι, χάρις στὴν τρομάρα
καὶ τὶς κλωτσιές τοῦ νάνου
σῶζονται καὶ οἱ δύο!

"Ὅταν ξεμακραίνουν ἄρκε-
τά, ὁ Κοντοστούπης ἀρχίζει
πάλι νὰ ἀναλογίζεται τὴν κρί-
σιμη θέσι του.

«Πῶς θὰ γλυτώσω τώρα ἀ-
πὸ αὐτὸ τὸ καγκουρῶ; σκέ-
πεται. "Αν δοκιμάσω νὰ πη-
ξήξω ἀπὸ τὴν τσέπη του, θὰ
σκοτωθῶ μὲ τὴ φόρα ποῦ ἔ-
χει!»

Καὶ λέει φωναχτὰ χαϊδεύον

τας τὸ καγκουρῶ στὴν κοι-
λιά:

— Μὴ θιάζεσαι, καγκουρῶ
μου! Σταμάτα λιγάκι, καγ-
κουράκι μου! Σταμάτα νὰ
ξεκουραστοῦμε λιγάκι! Στα-
μάτα, χρυσό μου! Κάνε λί-
γο κράτει, μικρό μου! Κόψε
λίγη ταχύτητα, μπέμπη μου!
"Αχ! Τὶ νὰ κάνω; "Ὅσο ἐγὼ
τοῦ μιλάω, τόσο πιὸ γρήγο-
ρα τρέχει αὐτό! Φαίνεται ὅτι
εἶναι ἀγράμματο αὐτὸ τὸ καγ-
κουρῶ καὶ δὲν καταλαβαίνει
τὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων!...
Σὲ προειδοποιῶ! Θὰ πάθω
συγκοπὴ καὶ θὰ θρῆς... τὸν
μπελά σου! Θά!...

Ξαφνικά, ὁ Κοντοστούπης
σωπαίνει. Τὸ στόμα του ἀνοι-
γει μιὰ σπιθαμὴ καὶ τὰ μά-
τια του πάνε νὰ πεταχτοῦν ἀ-
πὸ τὶς κόγχες τους!

Πίσω ἀπὸ ἓναν ψηλὸ θάμνο
προβάλλει ἓνας ἄνθρωπος.
ἓνας ἄντρας μὲ πλατεῖς ὤ-
μους, μυῶδη μπράτσα καὶ
πλατὺ μυῶδες στήθος. Τὸ τρα-
χὺ πρόσωπό του ἔχει μουστά-
κι καὶ γένια. Στὰ χέρια του
κρατᾷ ἓνα τόξο κι' ἔχει
στραμμένο ἓνα θέλος πρὸς τὸ
μέρος τοῦ Κοντοστούπης καὶ
τοῦ καγκουρῶ!

Μὰ τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ καὶ
πιὸ τρομακτικὸ εἶναι ὅτι ὁ ἄν-
θρωπος αὐτὸς ἀπὸ τὴ μέση
καὶ κάτω δὲν εἶναι ἄνθρω-
πος! Εἶναι... ἄλλογο!

Εἶναι μισὸς ἄνθρωπος καὶ
μισὸ ἄλλογο!

Εἶναι ἓνας Κένταυρος!

— Ὁ Θεὸς νὰ θάλῃ τὸ χε-
ράκι του!, μουρμουρίζει κατα-
τρομαγμένος ὁ νάνος.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ τέλος τοῦ Κένταυρου ξεπηδαίει ἀπὸ τὸ τόξο του καὶ πετάει σφυρίζοντας.

— Πα... Πα... Πα... ναγίτσα μου!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης. "Ερχεται ὁλόϊσια στὸ κεφάλι μου! Χάθηκα! Πέθανα!

Τὸ τέλος χτυπάει τὸ καγκουρὼ στὴν κοιλιά, ἓνα μόνο δάχτυλο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Κοντοστούπη. Τὸ ζῶο σωριάζεται χάμω νεκρό!

— Μὲ χτύπησε κατὰστηθα! τραυλίζει ὁ νάνος. Πέ... πέ... πέφτω! 'Α.... ἄ.... ἄ.... ντίο ζωή!

Καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις

Ὁ Κένταυρος σιηκνεί τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ χτυπήσῃ.

του, χωμένος πάντα μέσα στὴν τσέπη τοῦ νεκροῦ καγκουρῶ...

"Ἀνθρώποι — "Ἀλογα

Ὑπεράνθρωπος ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ μουρμουρίζει:

— Παράξενο! Πολὺ παράξενο! Κένταυροι! Εἶναι Κένταυροι! Δὲ φανταζόμουν κ' ἐγὼ πὼς ὑπῆρχαν πραγματικά τὰ ζῶα αὐτὰ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς μυθολογίας! "Εχουν τόξα στὰ χέρια. Νομίζω ὅτι ἓνας ἀπ' αὐτοὺς σκοτώνει αὐτὴ τὴ στιγμή ἓνα ζῶο... "Ἀς προσγειωθοῦμε, παιδιά, κρυφὰ χωρὶς νὰ μᾶς δοῦν, γιὰ νὰ μὴν τοὺς τρομάξουμε. Θέλω νὰ παρακολουθήσω ἀπὸ κοντὰ τὶς κινήσεις τους καὶ ν' ἀκούσω τί γλῶσσα μιλοῦν... ἂν, βέβαια, μιλοῦν καὶ δὲ χρεμετίζουν ἀπλῶς σάν τὰ ἄλογα...

Οἱ Ὑπεράνθρωποι χαμηλώνουν καί, πετώντας σὲ μικρὸ ὕψος πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἀνάμεσα στὰ δέντρα, πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος τῶν Κενταύρων.

Σταματοῦν πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο θάμνο καὶ παρακολουθοῦν μιὰν ἀλλόκοτη καὶ συγχρόνως κωμικοτραγικὴ σκηνή.

Τέσσερις ἢ πέντε Κένταυροι εἶναι συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸ καγκουρὼ, ποὺ εἶχε σκοτώσει ἓνας ἀπ' αὐτοὺς μ' ἓνα τέλος.

— Καλὸς μεζές!, λέει ἕνας Κένταυρος.

Μιλοῦν μιὰ διάλεκτο ἰθαγενῶν, πού εἶναι σχεδὸν ὅμοια μὲ τὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν πολλῶν ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ! Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιὰ του, καθὼς κι' ὁ Κοντοστούπης καταλαβαίνουν καὶ μιλοῦν τὴ γλῶσσα αὐτῇ, γιατί εἶχαν περάσει ἄλλοτε ἕνα ὁλόκληρο καλοκαίρι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νησιά ἐκεῖνα.

— Ναί!, λέει ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος - ἄλογο. Τὰ καγκουρῶ ἔχουν τρυφερό καὶ νόστιμο κρέας! Ἐγὼ θέλω τὰ μπροστινά πόδια!

— Μὴ, Κενταύρα μου! Μὴ, Κενταυρίτσα μου!

— Ἐγὼ τὸ στήθος!, λέει ἕνας τρίτος.

— Ἐγὼ τὴν κοιλιά!

— Ἐγὼ τὰ πίσω πόδια!

— Γιὰ σταθῆτε!, λέει ὁ πρῶτος. Ἐχει κι' ἕνα μικρὸ καγκουρῶ στὴν τσέπη του.

Βάζει τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ καγκουρῶ καὶ τραβάει ἔξω τὸν... Κοντοστούπη!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιὰ του ἀνασκιρτοῦν στὸ θέαμα τοῦ λιπτόθυμου Κοντοστούπη. Ὁ Κεραυνὸς κάνει νὰ κινηθῇ πρὸς τὰ ἐμπρός, μὰ ὁ πατέρας του τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Ὅχι ἀκόμα!, μουρμουρίζει.

Μὰ καὶ τῶν Κενταύρων ἡ ἔκπληξι δὲν εἶναι μικρότερη.

— Δὲν εἶναι καγκουρῶ!

— Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἄσπρα ἐκεῖνα πλάσματα πού μᾶς μοι ἄζουν ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω! Εἶναι ἄνθρωπος! Πῶς ὅμως ἕνα καγκουρῶ γέννησε ἕναν ἄνθρωπο; Περίεργο! Τὶ μᾶς νοιάζει ὅμως;

— Προτείνω νὰ τὸν φάμε κι' αὐτόν!, λέει ἕνας ἄλλος Κένταυρος. Νὰ δοῦμε ἂν εἶναι τρυφερὸς καὶ νόστιμος!

Ὁ Κοντοστούπης, πού συνέρχεται σιγὰ - σιγὰ στὸ μεταξὺ, ἀνοίγει τὰ μάτια του, θλέπει τοὺς Κενταύρους, ἀκούει τὰ λόγια τους καὶ τὸν κόβει κρῦος ἰδρώτας.

Τρέμοντας σὰν ξερόφυλλο πού τὸ χτυπάει ἄγριος βοριάς, ἀνασηκώνεται στὰ γόνατά του καὶ τραυλίζει:

— Μὴ... μὴ μὲ φάτε! Τὸ κρέας μου εἶναι σκληρὸ καὶ ξυ-

νό! Θά... βαρυστομαχιάσετε
 ἂν μὲ φάτε! "Ὁχ, ἡ καρδούλα
 μου! Δὲ σὰς φτάνει πού θά
 φάτε τό... ταξί μου καὶ θέλετε
 νὰ φάτε καὶ μένα; "Αλλωστε,
 εἶμαι μιὰ μπουικιά ὄλος - ὄ-
 λος! "Αν ὅμως μ' ἀφήσετε νὰ
 ζήσω, θά σὰς διασκεδάξω μὲ
 ...κλασικούς χορούς. Κυττά-
 ξετε!

Καὶ ὁ νάνος τινάζεται ὀρθί-
 ος καὶ ἀρχίζει νὰ χορεύει σα-
 λεύοντας τὸ κεφάλι του, τὴν
 κοιλιά του καὶ τὸν πισινό του
 τόσο κωμικά, ὥστε οἱ Κένταυ-
 ροὶ θάζουν τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Χό, χό, χο!
 Τί ἀστεῖος πού εἶναι! Κύττα
 πῶς κουνάει τὰ χέρια του!
 Χά, χά, χά!

— Πατέρα!, μουρμουρίζει ὁ
 Κεραυνὸς πίσω ἀπὸ τὸ θά-
 μνο. Πρέπει νὰ ἐπεμβοῦμε!
 Δὲν πρέπει νά...

Σωπαίνει κυττάζοντας μὲ
 μάτια διάπλστα ἀπὸ ἐκπληξι
 πρὸς ἕνα σημεῖο πίσω ἀπὸ
 τοὺς Κενταύρους.

Μιὰ γυναῖκα, μιὰ πεντάμορ-
 φη γυναῖκα μὲ κοντοφούστα-
 νο, ὠπλισμένη μ' ἕνα ἀκόντιο,
 προβάλλει ἀνάμεσα στοὺς
 κορμούς τῶν δέντρων καὶ προ-
 χωρεῖ μὲ λυγερά ἀρμονικά
 θήματα πρὸς τοὺς Κενταύ-
 ρους!

Τὰ μάτια της εἶναι πράσι-
 να καὶ ἀστράφτουν ἀπὸ ἕνα
 παράξενο φῶς, πού ἐκφράζει
 ἐκπληξι καὶ θυμό.

Οἱ Κένταυροὶ στὸ ἀντίκρυ-
 σμά της παύουν νὰ μιλοῦν καὶ
 νὰ χειρονομοῦν καὶ κάνουν
 μιὰ ὑπόκλιση λυγίζοντας τὰ

μπροστινά, ἀλογίσια πόδια
 τους.

— Χαῖρε, βασίλισσά Κεν-
 ταύρα!, μουρμουρίζουν.

— Τί κάνετε ἐδῶ; ρωτáει ἡ
 γυναῖκα αὐστηρά. Ποιὸς εἶ-
 ναι αὐτὸς ὁ μικρόσωμος ἄν-
 θρωπάκος;

— Σκοτώσαμε ἕνα καγκου-
 ρώ, ἀπαντáει ἕνας Κένταυρος
 μὲ σεβασμό, καὶ μέσα στὴν
 τσέπη του θρήκαμε αὐτὸ τὸ
 πλάσμα! Δὲν μποροῦμε νὰ
 καταλάβουμε....

— Δὲ χρειάζεται νὰ κατα-
 λάβετε!., ἀπαντáει μὲ θυμὸ ἡ
 γυναῖκα. Εἶναι ἕνας κατάσκο-
 πος, ἕνας ἐχθρὸς μας!

— Νὰ τὸν φάμε, λοιπόν;

Ὁ Κοντοστούτης ἀφήνει
 μιὰ σιγανὴ κραυγὴ, τρέχει
 κοντὰ στὴ βασίλισσα Κενταύ-
 ρα καὶ πέφτει στὰ γόνατα
 μπροστά της.

— Βασίλισσά μου!, τραυλί-
 ζει. Κενταύρα μου! Κενταυ-
 ρούλα μου! Ἐγὼ κατάσκο-
 πος! Ἐγὼ ἐχθρὸς σου! Ἐγὼ
 πού μπορῶ νὰ κόψω τὸ λαι-
 μὸ μου γιὰ χατήρι σου! Κύ-
 ριε ἐλέησον! "Ὁχ, ἡ καρδού-
 λα μου! Θά πάθω συγκοπή!
 Τί κακὸ εἶν' αὐτὸ πού μὲ θρή-
 κε!

— Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶ-
 σαι κατάσκοπος!, λέει ἡ Κεν-
 ταύρα. Ἡρθες νὰ δῆς τί γί-
 νεται στὸ βασίλειό μου καὶ
 νὰ μάθης γιὰ τὸ Μεγάλο Μαῦ-
 ρο Ἀρχηγὸ τῆς ζούγκλας!
 Θά πεθάνης γιὰ νὰ σοῦ κλεί-
 σουμε τὸ στόμα γιὰ πάντα!
 Κανένας δὲν πρέπει νὰ μάθῃ
 τίποτα πρὶν ἑτοιμασθῇ ἐντε-

λῶς ὁ Μεγάλος Μαῦρος Ἄρχηγός!

Καὶ γυρίζει στοὺς Κενταύρους:

— Μπορεῖτε νὰ τὸν φάτε!, τοὺς λέει.

— Γιά... γιά κύτταξέ την πῶς... πῶς τὸ λέει!, τραυλίζει ὁ νάνος. Λὲς καὶ τοὺς προσφέρει καμμιά... πάστα! Μή, Κένταυροί μου! Μή, Κενταυράκια μου! "Ωχ!

Κένταυροι ἐναντίον Ὑπεράνθρωπων

Α οἱ Κένταυροι προχωροῦν κιόλας πρὸς τὸ μέρος του, γλείφοντας τὰ χεῖλη τους προκαταβολικὰ γιὰ τὸ νόστιμο καὶ νέο μεζὲ ποὺ θὰ δοκιμάσουν.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ὁ Ὑπεράνθρωπος λέει στὰ παιδιά του:

— Ἐμπρός!

Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι ἀπογειώνονται μὲ μιὰ ἐκτίναξι καὶ χυμοὺν πρὸς τὸ μέρος τῶν Κενταύρων. Ὁ Κεραυνὸς περνάει σὰν σαῖττα ἀνάμεσά τους, ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη, τὸν σηκώνει ψηλά καὶ τὸν ἀκουμπάει στὰ κλαδιά ἑνὸς δέντρου.

Ἡ Ἀστραπὴ πετάει πρὸς τὸ μέρος τῆς Βασιλίσσας Κενταύρας, ποὺ κατάπληκτη καὶ τρομαγμένη σηκώνει τὸ ἀκόντιό τῆς γιὰ νὰ χτυπήσῃ, καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ὁρμάει ἐναντίον τῶν ἰδίων τῶν Κενταύρων!

Ἡ γροθιά τοῦ πιὸ δυνατοῦ

ἀνθρώπου τοῦ κόσμου χτυπάει κατὰστηθα ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους - ἄλογα καί.. ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀφήνει μιὰ κραυγὴ πόνου!

Τὸ κορμὶ τοῦ Κενταύρου εἶναι σκληρὸ, ἀφάνταστα σκληρό, σὰν ἀτσάλι!

Βέβαια, ὁ Κένταυρος οὐρλιάζει κι' αὐτὸς ἀπὸ πόνο καὶ τραυιέται πρὸς τὰ πίσω παραπατώντας, ἀλλὰ δὲν πέφτει! Δὲν πέφτει κάτω ἀπὸ τὴν κεραυνοβόλα γροθιά τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος συνεχίζει τὴν ἐπίθεσί του, ἐνῶ τὸ μυαλό του δουλεύει γοργά.

«Παράξενο!, σκέπτεται. Πολὺ παράξενο! Εἶναι τρομεροὶ ἀντίπαλοι, ἀφοῦ οἱ γροθιές μου δὲν τοὺς σκοτώνουν! Θὰ ὑπάρχει ὅμως κάποιο εὐαίσθητο σημεῖο στὸ σῶμα τους... Αὐτὸ πρέπει νὰ ἀνακαλύψω!»

Ρίχνεται ἐναντίον ἑνὸς ἄλλου Κενταύρου, ποὺ εἶναι ὥπλισμένος μὲ ἀκόντιο. Ὁ Κένταυρος πετάει τὸ ἀκόντιο ποὺ χτυπάει τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ κεφάλι. Βέβαια, τὸ αἰχμηρὸ ὄπλο δὲν τρυπάει τὸ κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ποὺ εἶναι σκληρὸ καὶ συγχρόνως ἐλαστικὸ σὰν τὸ ἀτσάλι.

Ἡ φόρα ὅμως τοῦ χτυπήματος εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ ἥρωάς μας κάνει μιὰ ὀλόκληρη τούμπα στὸν ἀέρα καὶ μὲ δυσκολία συγκρατεῖ τὸν ἑαυτό του καὶ διατηρεῖ τὴν ἰσορροπία του.

Καθὼς ὅμως κινεῖται καὶ πάλι γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ, ἕνας ἄλλος Κένταυρος, ποὺ θρίσκε-

τα στα δεξιά του, τὸν κλωτσαί με τὰ πίσω πόδια του στα πλευρά με τόση δύναμη, ὥστε τὰ κόκκαλα τοῦ φίλου μας τρίβουν καὶ τὸ κορμί του ταξιδεύει στὸν ἀέρα καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει πάνω σ' ἕνα θάμνο εἴκοσι μέτρα μακριά!

Ἡ Ἀστραπή, πιδ πέρα, ἀντιμετωπίζει τὴ βασίλισσα Κενταύρα. Ἡ ἀλλόκοτη γυναῖκα, με μάτια ποὺ πετοῦν σπίθες ἀπὸ θυμό, σηκώνει τὸ ἀκόντιό της καὶ χτυπάει μ' αὐτὸ ἐλαφρὰ τὴν Ἀστραπή στὸ στήθος.

Τὸ χτύπημα εἶναι σχεδὸν ἀνεπαίσθητο. Κι' ὅμως τὸ κοριτσάκι τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, νοιώθοντας πόνους σ' ὅλο τὸ κορμί της, σὰν νὰ τὴν εἶχαν χτυπήσει δέκα κεραυνοὶ μαζί!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει με τὴν ἀνάσα πιασμένη.

Ἡ Κενταύρα βάζει τὰ γέλια:

— Χά, χά, χά! Σὰς ἀναγνωρίζω ἀπὸ τὶς περιγραφές ποὺ μοῦ εἶχε κάνει ὁ Μεγάλος Μαῦρος Ἀρχηγός! Εἶστε οἱ Ὑπεράνθρωποι, ἔ; Καὶ πρέπει νὰ παραδεχτῇτε ὅτι δὲν περιμένετε νὰ συναντήσετε τόσο δυνατοὺς ἀντιπάλους! Οἱ Κένταυροί μου εἶναι τὰ πιδ δυνατὰ πλάσματα τοῦ κόσμου! "Ὅσο γιὰ τὸ ἀκόντιο αὐτό, δὲν εἶναι ἀκόντιο σὰν ὅλα τ' ἄλλα! Εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ τὸ Μεγάλο Μαῦρο Ἀρχηγό καὶ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ κεραυνοβολῇ ὅποιον ἀγ-

γίζει με τὴν αἰχμή του! "Ελα πιδ κοντά!

Ὁ Κεραυνὸς χαμηλώνει με ὀρμὴ ἀπὸ τὸ δέντρο, ὅπου εἶχε ἀκουμπήσει τὸν Κοντοστούπη, καὶ ἐπιτίθεται αἰφνιδίως καὶ ἐναντίον τοῦ πιδ κοντινοῦ Κενταύρου.

Ἡ γροθιά του χτυπάει τὸν ἄνθρωπο - ἄλογο πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι καί, μολοντί ὁ Κεραυνὸς ξεφωνίζει ἀπὸ τὸν πόνο, ὁ Κένταυρος ζαλίζεται τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ χτύπημα ὥστε τὰ μπροστινά του πόδια λυγίζουν καὶ πέφτει στα γόνατα!

Μιὰ δεύτερη γροθιά τοῦ Κεραυνοῦ κάνει τὸν Κένταυρο νὰ οὐρλιάξῃ καὶ νὰ σπαρταρήσῃ πάνω στὸ χῶμα, μὰ τὴν ἴδια στιγμή μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ ἀπὸ ἕναν ἄλλο Κένταυρο τὸν στέλνει κι' αὐτὸν εἴκοσι μέτρα μακριά!

Ὁ Κοντοστούπης κάνει ἱππασία!

ΜΑΝΩ στὸ δέντρο, ὁ νάνος τρέμει τόσο ἐντονα, ὥστε με δυσκολία κρατιέται ἀπὸ τὰ κλαδιά γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσορροπία του.

— Πα... Πα... Πα... ναγίσα μου!, τραυλίζει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του ποὺ χτυποῦν μεταξύ τους. Τὶ κακὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ γίνεται; Ποδόσφαιρο παίζουν αὐτοὶ ἐκεῖ κάτω; Μιὰ κλωτσιὰ... χράπ!... γκόλ! "Ἄλλη κλωτσιὰ... χράπ!... γκόλ! "Ετοῖ μοῦρχειται νὰ κατεβῶ γιὰ νὰ τοὺς δεῖξω

πῶς παίζουν μπάλλα!" Ἐ φίλε Κένταυρε! Αὐτὴ ἡ κλωτσιὰ ἦταν ἀντικανονικὴ! Φάουλ! Φάουλ! Θὰ σὲ ἀποκλείσω ἀπὸ τὸ παιχνίδι! "Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Τὸ νοῦ σου, Ἀστραπή! Αὐτὴ ἡ Κενταύρα εἶναι ὑπουλὴ! Κενταύρα! "Ὀνομα νὰ σοῦ πετύχῃ! Χά, χά! Αὔρα, λαύρα, σάυρα! Παλάθρα! Τὸ νοῦ σου, Ἀστραπή!

Ἡ βασίλισσα Κενταύρα κάνει νὰ χτυπήσῃ πάλι τὴν κόρη τοῦ Ὑπερνήρωπου μὲ τὸ ἀκόντιό της, μὰ ἡ Ἀστραπή κάνει μιὰ ἀκροβατικὴ στροφὴ στὸν ἀέρα, ἀποφεύγει τὸ κεραυνοβόλο ἀκόντιο καὶ κατορθώνει νὰ τὸ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴ μακρυὰ ξύλινη λαβὴ του!

— Μπράβο!, φωνάζει ὁ νάνος. Τράβα το τώρα, Ἀστραπούλα μου, καὶ σπάσε το πάνω στὸ κεφάλι τῆς στρίγγλας!

Μὰ ἡ Ἀστραπή δὲν προλαβαίνει νὰ τραβήξῃ τὸ ἀκόντιο ὅταν ἕνας Κένταυρος ποὺ θρίσκεται κοντά της τὴν χτυπάει στὸ κεφάλι μὲ τὴ γροθιά του, κάνοντάς τὴν νὰ παρατήσῃ τὸ ἀκόντιο τρεκλίζοντας ἀπὸ τὴ ζάλη!

Ἡ βασίλισσα Κενταύρα, μακνόμενη ἀπὸ θυμὸ καὶ λύσσα, σπρώχνει τὸ ἀκόντιο πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἀγγίζει μ' αὐτὸ πάλι καὶ πάλι τὴν Ἀστραπή!

Τὸ κοριτσάκι νοιώθει τρομακτικοὺς πόνους σ' ὅλο τὸ κορμί της καὶ μιὰ ζάλη νὰ κἀνὴ τὸ μυαλό της νὰ στριφογυρίξῃ! Σκοτάδια τὴν τυλίγουν, πυκνὰ μαῦρα σκοτά-

δια! Χάνει τὶς αἰσθήσεις της καὶ σωριάζεται χάμω!

— Χρι... Χριστουλάκη μου!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης ἀπὸ τὸ δέντρο μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ λύπη. Τὸ σκότωσαν τὸ κοριτσάκι! Σκότωσαν τὸ ὁμορφο καὶ χαριτωμένο καὶ καλὸ κοριτσάκι, τὴν κόρη τοῦ καλύτερου φίλου μου! Δὲ μοῦ μένει παρὰ νὰ πεθάνω κι' ἐγώ!

Ὁ ἄσχημος καὶ κωμικὸς νάνος τρέφει στὰ θάθη τῆς καρδιάς του —χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ τὸ ξέρῃ— ἕνα δυνατό καὶ ἀγνὸ ἔρωτα γιὰ τὴν Ἀστραπή, ἕναν ἔρωτα ποὺ δὲν τολμάει νὰ ὁμολογήσῃ οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του! Τῶ-

Τὸ ἀκόντιο τῆς Κενταύρας χτυπάει τὸν Κεραυνὸ στὸ στήθος.

ρα όμως, πού βλέπει το αντίκείμενο της λατρείας του χάμω, ο έρωτάς του έκδηλώνεται σ'ε μιά έντονη επιθυμία ν'απεθάνη κι' αυτός και συγχρόνως ν'α έκδικηθ' για τ'ό θάνατο —όπως νομίζει— τ'ης Άστραπής!

— Θ'α πεθάνω κι' εγώ!, μουρμουρίζει. Πρώτα όμως θ'α κάνω ό,τι μπορώ για ν'α έκδικηθώ!

Η μάχη κάτω συνεχίζεται ανάμεσα στόν Ύπεράνθρωπο, στόν Κεραυνό και στους άνθρ'ους—άλογα!

Οι δυό Ύπεράνθρωποι πετούν πάνω από τούς Κενταύρους και τούς σφυροκοπούν με τ'ης γροθιές τους, χωρίς όμως ν'α μπορούν ν'α έξοντώσουν έντελώς κανένα από τ'α άλλόκοτα α'τά τέρατα! Μερικοί Κένταυροι, ζαλισμένοι και φοβισμένοι από τ'α χτυπήματα, άποσύρονται από τ'η μάχη, μ'α οι υπόλοιποι συνεχίζουν τ'η σύγκρουσι άπαντώντας σ'τα τρομερά χτυπήματα τών Ύπεράνθρώπων με χτυπήματα άξίσου τρομερά!

Ο Κοντοστούπης έπάνω σ'ό δέντρο παραληρεί τ'ώρα από άνημπορη λύσσα. Δέν μπορεί ν'α κατεβ'η από τ'ό δέντρο για ν'α... πάρη κι' α'υτός μέρος σ'τ'η μάχη και άποφασίζει ν'α... α'υτοκτονήσ'η, για ν'α μ'η βλέπη τ'ην Άστραπή!

Δέν άντέχει πιά άλλο ν'α βλέπη χ'άμω τ'ό νεκρό —όπως νομίζει— κορίτσι!

Έτσι, ό νάνος, ξεχνώντας και τ'ό φόβο του και τ'ην άγάπη του για τ'η ζωή, παρατάει

τ'α κλαδιά τ'ού δέντρου και πέφτει. Πέφτει από ύψος τριάντα μέτρων, σίγουρος ότ'ι θ'α σκοτωθ'η άμέσως και χωρίς πόνους!

Για δεύτερη φορά όμως μέσα σ'ε λίγες ώρες, ή μοίρα τ'ού παίζει ένα παράξενο παιχνίδι.

Καθώς πέφτει, ένας Κένταυρος περνάει από κάτω κι' ό Κοντοστούπης θρίσκει α'ξαφνικά καθισμένος σ'τ'η ράχη του, όπως ένας καθαλλάρης πάνω σ' ένα άλογο!

Σ'ε άλλη περίστασι, ό Κοντοστούπης θ'α λιθοπυμούσε από τ'ρόμο!

Η ψυχική του κατάστασι όμως τ'ώρα είναι τέτοια, ώστε ό νάνος δέν σκέπτεται καθόλου τ'όν έαυτό του! Βλέπει τ'όν Κένταυρο όχι σ'άν έναν αντίπαλο από τ'όν όποιο κινδυνεύει ν'α σκοτωθ'η, αλλά σ'άν έναν έχθρό, σ'άν τ'όν δολοφόνο τ'ης Άστραπής, πού ό Κοντοστούπης πρέπει ν'α σκοτώσ'η!

Ο Κένταυρος, ξαφνιασμένος από τ'όν άπροσδόκητο, ούρανοκατέβητο καθαλλάρη του, ξεμακρύνει καλπάζοντας.

Γυρίζει τ'ό κεφάλι του, βλέπει τ'όν Κοντοστούπη και θ'αζει τ'α γέλια:

— Χά, χά, χά! Είναι ό μικροσκοπικός άνθρωπάκος! Εύκαιρία ν'α τ'όν φάω μόνος μου!

Τραβάει ένα μαχαίρι, πού κρέμεται από μιά ζώνη σφιγμένη σ'τ'η μέση του, και άπλω

νει τὸ χέρι του γιὰ νὰ χτυπή-
ση τὸν Κοντοστούπη.

Μὰ ὁ νάνος δὲ φοβᾶται. Μὲ
μανία λυσσασμένης γάτας, ὁ
Κοντοστούπης τὸν ἀρπάζει ἀ-
πὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν δαγ-
κώνει μὲ δύναμι στὸ χέρι!

Ὁ Κένταυρος γελάει. "Ε-
νας ξερός κρότος ἀκούγεται
καὶ ὁ Κοντοστούπης, οὐρλιά-
ζοντας ἀπὸ πόνο, φτύνει ἕνα...
σπασμένο δόντι του!

— Πα... Παναγίτσα μου!,
τραυλίζει. Πᾶνε τὰ δοντάκια
μου! Πᾶνε οἱ μασέλες μου!
Κρέας εἶναι αὐτὸ ἢ σίδηρο;

Τὸ μαχαίρι τοῦ Κένταυρου
κατεβαίνει τώρα γιὰ νὰ τὸν
χτυπήσῃ. Ὁ Κοντοστούπης
τραβιέται πίσω, χάνει τὴν ἰ-
σορροπία του καὶ πέφτει ἀπὸ
τὸν ἀνθρωπο - ἄλογο!

Καθὼς πέφτει ὅμως τινάζει
τὰ πόδια του σπασμωδικὰ καὶ
κλωτσάει τὸν Κένταυρο ἀκρι-
βῶς πάνω στὴ θάσι τῆς οὐ-
ρᾶς!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἀ-
προσδόκητο.

Ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ
Κένταυρου τρεμουλιάζει σὰν
νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσει μὲ μα-
χαίρι στὴν καρδιά! Τὸ μαχαί-
ρι: ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλά
του καὶ πέφτει χάμω! Τὰ γό-
νατα τοῦ τέρατος λυγίζουν
καὶ ὁ Κένταυρος, βογγώντας
ὕποκωφα, κάθεται χάμω μὲ
τὸ κορμὶ του λουσμένο στὸν
ἰδρωτὰ!

— Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι τὰ
βάζουν μὲ τὸν τρομερὸ Κον-
τοστούπη!, λέει ὁ νάνος.

Καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος
τῆς Ἀστραπῆς.

Ὁ Μεγάλος
Μαῦρος Ἐκρηγνός

καρδιά τοῦ νά-
νου τότε πλημμυρίζει ἀπὸ ἀ-
νέκφραστη χαρά.

Βλέπει τὸ κοριτσάκι νὰ ἀ-
νοίγῃ τὰ μάτια καὶ νὰ σηκώ-
νεται μ' ἕνα πῆδημα καὶ βλέ-
πει τὴν ἴδια στιγμή ἕναν Κέν-
ταυρο νὰ καλπάζῃ πρὸς τὸ
μέρος της καὶ νὰ ἀνταλλάσῃ
μαζί της τρομερὲς γροθιές!

Ἡ βασίλισσα Κενταύρα ἔ-
χει καθαλλήσῃ τώρα στὴν
πλάτη ἑνὸς ἀνθρώπου —ἀλό-
γου καὶ μάχεται ἐναντίον τῶν
ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ Κε-
ραυνοῦ, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους
Κενταύρους.

Ὁ Κοντοστούπης περνáει
ἀνάμεσά τους, χωρὶς νὰ φο-
βηθῇ μήπως τὸν πάρῃ καμμιὰ
κλωτσιὰ, παίρνει ἀπὸ χάμω ἕ-
να κλαδὶ καὶ τρέχει κοντὰ
στὴν Ἀστραπή.

Σταματάει πίσω ἀπὸ τὸν
Κένταυρο μὲ τὸν ὁποῖο πα-
λεύει τὸ κοριτσάκι. Ἀφήνει
χάμω τὸ κλαδὶ, κάνει τὸ σταυ-
ρὸ του, φτύνει στὶς παλάμες
του, ξαναπαίρνει τὸ ραβδί καὶ
τὸ σηκώνει ψηλά.

— Ὁ ἡρωϊκὸς Κοντοστού-
πης ἐπεμβαίνει!, λέει.

Καὶ κατεβάξῃ τὸ κλαδὶ μ'
ὅλη του τὴ δύναμι. Τὸ χτύπη-
μα θρίσκει τὸν Κένταυρο ἀ-
κριβῶς στὴ θάσι τῆς οὐρᾶς
καὶ τὰ ἀποτελέσματά του εἶ-
ναι κεραυνοβόλα!

Ὁ ἀνθρωπος - ἄλογο, οὐρ-
λιάζοντας ἀνατριχιαστικά, ση-
κώνεται ὀρθος στὰ πίσω πό-
δια του, συσπᾶται φριχτὰ

στον αέρα, κάνει μιὰ ολόκληρη στροφή γύρω από τὸν ἐαυτὸ του καὶ σωριάζεται χάρμω νεκρός!

Ἡ Ἀστραπή μένει κατάπληκτη μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μπροστὰ στὸ ἀπίστευτο αὐτὸ κατόρθωμα τοῦ Κοντοστούπη. Μ' ἓνα κλαδί εἶχε σκοτώσει

Οἱ Κένταυροι μὲ τὸν Σατοῦρ καὶ τὴν Κενταύρα ἐπικεφαλῆς ὁρμοῦν ἐναντίον τῶν Ὑπεράνθρωπων καὶ μιὰ καταπληκτικὴ μάχη ἀρχίζει.

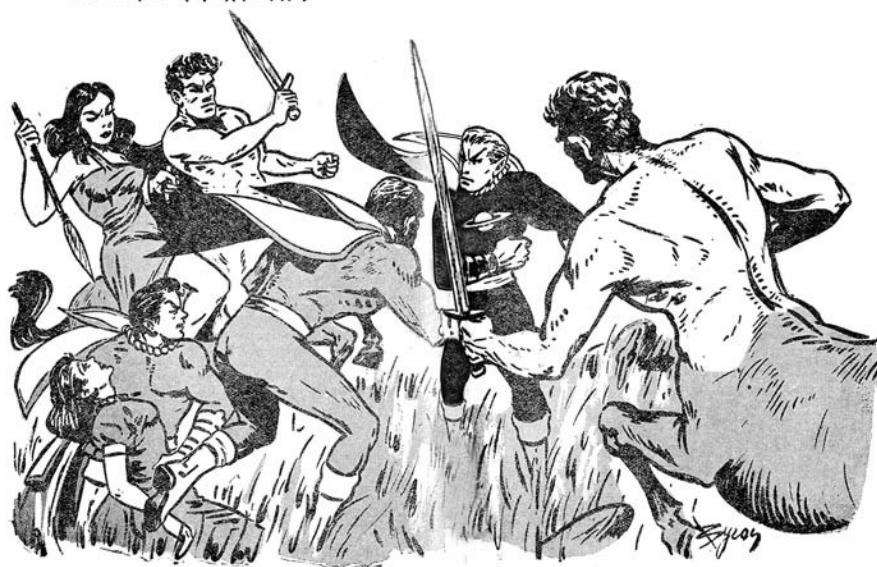
ἓναν Κένταυρο, ποὺ οὔτε οἱ γροθιές τοῦ Ὑπεράνθρωπου δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ ἐξοντῶσουν!

— Ἀστραπή μου!, λέει μὲ τρυφερότητα ὁ νάνος. Κοριτσάκι μου! Ζῆς! Δοξασμένο νᾶναι τὸνομα τοῦ Θεοῦ! Ζῆς!

— Κοντοστούπη!, λέει ἡ Ἀστραπή. Πῶς κατόρθωσες νὰ τὸν σκοτώσης; Ἐμεῖς, οἱ Ὑπεράνθρωποι, δὲν μπορούμε νά...

Ὁ νάνος φουσκώνει τὸ στήθος του μὲ καμάρι.

— Ἰσια κι' ὅμοια εἴμαστε; λέει μὲ στόμφο. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κοντοστούπη, κοριτσάκι μου.

‘Ο Κοντοστούπης με τ’ ὄνομα! “Έχω σκοτώσει θηρία καὶ θηρία κι’ ἕνα παλιάλογο δὲ θά σκότωνα;

— Ποῦ τὸν χτύπησες, Κοντοστούπη; ἐπιμένει ἡ Ἀστραπή. Πές μου το γρήγορα! Βλέπω κι’ ἔρχονται κι’ ἄλλοι Κένταυροι ἀπὸ μακριὰ καὶ ἡ ζωὴ ὧλων μας θρίσκεται σὲ μεγάλο κίνδυνο!.

‘Ο Κοντοστούπης χαμογελάει περιφρονητικά.

— “Ὅταν ὁ Κοντοστούπης εἶναι μαζί σου, λέει, νὰ μὴ φοβᾶσαι τίποτα, Ἀστραπή! Θὰ σοῦ κάνω ὄμως τὸ χατήρι καὶ θὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό. “Επειτα ἀπὸ μιά... ἄγρια καὶ τρομακτικὴ πάλῃ μ’ ἕναν Κένταυρο, ἀνακάλυψα ὅτι ἕνα χτύπημα στὴ θάσι τῆς οὐρᾶς εἶναι ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ ρίξης ἀναίσθητα ἢ καὶ νὰ σκοτώσης αὐτὰ τὰ... παλιάλογα!

‘Η Ἀστραπή δὲ χάνει καίρὸ. Μ’ ἕνα πῆδημα θρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸν Κένταυρο, ὅπου εἶναι καθάλλῃ ἡ βασίλισσα Κενταύρα.

‘Εκείνη τῇ στιγμῇ, ἡ Κένταυρα χτυπάει μὲ τὸ ἀκόντιό της τὸν Κεραυνό, κάνοντας τὸ παιδί νὰ τιναχθῇ πρὸς τὰ πίσω ἀφήνοντας κραυγὲς πόνου!

‘Η γροθιά της Ἀστραπῆς ἀνεβοκατεβαίνει μὲ φόρα καὶ χτυπάει τὸν Κένταυρο στὴ θάσι τῆς οὐρᾶς του. Τὸ ἀνθρωπάλογο βογγάει σπαραχτικά καὶ σωριάζεται χάμω σὰν νὰ τὸ εἶχε χτυπήσει κεραυνός!

‘Η Κενταύρα, μ’ ἕνα πλάγιο πῆδημα, προσγειώνεται

μακριὰ ἀπὸ τὸν Κένταυρο καὶ γυρίζει πρὸς τὴν Ἀστραπή γρυλλίζοντας ἀπαίσια ἀπὸ τὴ λύσσα της καὶ σηκώνοντας τὸ ἀκόντιό της!

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ χτυπήσῃ. Τὸ Κορίτσι - Θαῦμα τὴν ἀρπάζει σὲ μιά λαβὴ ζιούζιτσου καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν στριφογυρίσῃ καὶ νὰ τὴν χτυπήσῃ χάμω, ὅταν κάτι μαῦρο σκίζει ξαφνικὰ τὸν ἀέρα καὶ κάτι τὴν χτυπάει στὸ πρόσωπο μὲ τόση φόρα, μὲ τόση δύναμη, ὥστε ἡ Ἀστραπή θάλλει μπροστὰ της ἐκτυφλωτικὲς λάμψεις, σὰν νὰ εἶχε ἐκτραγῇ ξαφνικὰ ἕνα ἡφαίστειο ἢ μιά ἀτομικὴ θόμβρα, καὶ πέφτει πάλι ἀναίσθητη!

‘Ο Κοντοστούπης, ὁ Ὑπεράνθρωπος, κι’ ὁ Κεραυνὸς κυττάζουν ἐμβρόντητο ἐκεῖνον ποῦ εἶχε χτυπήσει τὴν Ἀστραπή.

Εἶναι ἕνας μεγαλόσωμος καὶ μυώδης ἄντρας μὲ κτηνώδες καὶ σατανικὸ πρόσωπο. Εἶναι ντυμένος μὲ μιά ἐφαρμοστή στολὴ ὅμοια μὲ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὸ χρώμα της εἶναι ὄχι κοκκινόχρυσο, ἀλλὰ μαῦρο. Στὸ στήθος του, μὲ χρυσοῖ κλωστή, εἶναι κεντημένο ἕνα ὁμοίωμα τοῦ πλανήτη Κρόνου μὲ τὸ δακτύλιό του.

— ‘Ο... ὁ Σατούρ!, τραυλίζει ὁ νάνος ἀρχίζοντας νὰ τρέμῃ μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη πάλι ἀπὸ τρόμο. Χα... χαθήκαμε!

Εἶναι ὁ Σατούρ, ὁ τρομερὸς Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ, ὁ μεγαλύτερος

αντίπαλος τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ ὁ καταστρεπτικώτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

Στὸν ἀγῶνα τοὺς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀνθρωπότητος, οἱ Ὑπεράνθρωποι συναντοῦν συχνὰ τὸν Σατούρ καὶ τὸν νικοῦν πάντα, ἀλλὰ αὐτὸς κατορθώνει ὥς τώρα νὰ τοὺς ξεφεύγῃ πάντα γιατί εἶναι ἄτρωτος, δυνατὸς καὶ ταχύς σὰν αὐτούς!

— Ἦρθε ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός!, λέει μὲ θρίαμβο ἡ θα σίλισσα Κενταύρα. Ἦρθε ὁ μέγας Σατούρ, ὁ ἀγαπημένος μου, ὁ σύζυγός μου! Σκότωσέ τους, Σατούρ, ἀγάπη μου! Ἦρθαν ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς κατασκοπεύουν καὶ νὰ σκοτώουν τοὺς Κενταύρους μου!

Ὁ Σατούρ ἀντιμετωπίζει τὸν Ὑπεράνθρωπο μὲ μάτια, ποὺ σπιθίζουν ἀπὸ μανία καὶ μῖσος.

— Ἦρθαν νὰ σκοτώσουν τοὺς Κενταύρους; λέει. Αὐτὸ ἀδύνατο! Πῶς θὰ τοὺς σκοτώσουν, ἀφοῦ μὲ τὸ φάρμακο ποὺ ρίχνω στὴν τροφή τους ἔχω κάνει τὸ σῶμα τους σκληρὸ σὰν ἀτσάλι;

— Κι' ὅμως, λέει ἡ Κενταύρα, κύτταξε! Σκότωσαν κιόλας δυό! Νάτοι πεσμένοι χάμα! Φαίνεται ὅτι ὑπάρχει κάποιον ἀδύναμον σημεῖο στὸ σῶμα τους, ὅπου τὸ φάρμακό σου δὲ φέρνει ἀποτέλεσμα!

Οἱ Κένταυροι, ὅσοι ζοῦν ἀκόμα, ἔχουν τραθηχτῇ μακρυὰ ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ ἔχουν ἀραδιασθῇ πί-

σω ἀπὸ τὸν Σατούρ, περιμένοντας διαταγές.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή, ποὺ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξὺ, στέκονται πρὸ πέρα, ἀντιμέτωποι τοῦ Σατούρ, ἔτοιμοι νὰ ἐφορμήσουν κεραυνοβόλα. Πίσω τους, τρέμοντας σὰν ψάρι, στέκεται ὁ Κοντοστούπης μὲ τὰ μάτια ἀλλοιθωρισμένα ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Πατέρα!, ψιθυρίζει ἡ Ἀστραπή, Κεραυνέ! Τὸ μυστικὸ τῶν Κενταύρων τὸ ἀνακάλυψε ὁ Κοντοστούπης! Μιὰ γροθιά στὴ θάσι τῆς οὐρᾶς τους καὶ πέφτουν νεκροί!

Γιὰ μερικές στιγμές, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ὁμάδες στέκονται ἀσάλευτες, ἡ μιὰ ἀντίκρου στὴν ἄλλη, ἀναμετρῶντας τοὺς ἀντίπαλους των.

Ξαφνικά, ἀφήνοντας μιὰ δι-απεραστικὴ ἰαχὴ σὰν οὐρλιαχτὸ λύκου, ὁ Σατούρ ὁρμαεῖ ἐναντίον τῶν Ὑπερανθρώπων. Πίσω του τὸν ἀκολουθεῖ ἡ Κενταύρα μὲ τὸ κεραυνοβόλο ἀκόντιό της προτεταμένο καὶ οἱ Κένταυροι! Νέοι Κένταυροι φτάνουν ὀλοένα στὸ πεδίο τῆς συγκρούσεως, ὥπλισμένοι μὲ μεγάλα σπαθιά!

— Παιδιά, λέει γοργὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἐγὼ θὰ προσπαθήσω νὰ ἀπομονώσω τὸν Σατούρ! Ἐσεῖς θὰ ἀναλάβετε νὰ ἐξοντώσετε τοὺς Κενταύρους!

Καὶ ἡ μάχη ἀρχίζει! Ἀρχίζει μ' ἓνα ἐπεισόδιο τόσο ἐκπληκτικὸ, ὥστε σταματᾷ πάλι σχεδὸν ἀμέσως γιὰ νὰ

ξαναρχίση με μεγαλύτερη μανία.

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος κι’ ό Σα τουρ απογειώνονται, όρμουν ό ένας έναντιόν του άλλου και συγκρούονται με τόση δύναμη, με τόση φόρα, ώστε... χάνουν κι’ οι δυό τις αισθήσεις τους και πέφτουν!

Πέφτουν ανάμεσα στους Κενταύρους και τη θασίλισσά τους από τη μιá μεριά και στα παιδιά και στόν Κοντοστούπη από την άλλη.

— Σατούρ!, φωνάζει με άπογνώσι ή Κενταύρα. ‘Αγαπημένε μου! ‘Αντρα μου! Σέ σκότωσαν! Σέ...

Μά πριν προλάβη νά αποτελειώση τη φράσι της, ό Σατούρ κι’ ό ‘Υπεράνθρωπος συνέρχονται, τινάζονται όρθιοι και συμπλέκονται σ’ ένα άγκάλιασμα θανάτου!

‘Η σύγκρουσι γενικεύεται και μέσα σε λίγες στιγμές, Σατούρ, ‘Υπεράνθρωποι και Κένταυροι γίνονται μιá μάζα από συστρεφόμενα κορμιά και μέλη!

Σατούρ και Κενταύρα

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-

ΠΗΣ στριφογυρίζει γύρω άπό τους συμπλεκόμενους, άνοιγοκλείνοντας σπασμωδικά τά σαγόνια του άπό την τρομάρα και σφίγγοντας τόσο πολύ τό κλαδί που κρατάει ώστε τά δάχτυλά του γίνονται κατάσπρα.

Θέλει νά μιλήση, θέλει νά έκφράση τά συναισθήματα

τρόμου και φρίκης, που του πλημμυρίζουν την ψυχή και του σφίγγουν την καρδιά, μά δέ μπορεί!

Τό λαρύγγι του έχει κλείσει άπό νευρικούς σπασμούς και τά σαγόνια του έξακολουθούν νά άνοιγοκλείνουν χωρίς αύτός νά μπορή νά τά κάνη νά σταματήσουν!

Περιορίζεται λοιπόν στις σκέψεις του:

«Γράψε τέλος! Κοντοστούπη, γράψε τέλος στη ζωή σου και στη ζωή των άδελφικών φίλων σου! Βάλε παύλα και τελεία στο κεφάλαιο της ζωής σου! Θά πεθάνης σήμερα και μάλιστα άπό... κλωτσιά άνθρωπάλογου!... Αυτό είναι άκριβώς έκείνο που δέν μπορώ νά άνεχθώ! ‘Εγώ, ό Κοντοστούπης, που οι άρκουδες του Βορείου Πόλου έπαθαν συγκοπή μόλις με αντίκρυσαν (*), νά σκοτωθώ άπό κλωτσιά άλόγου!»

Ξαφνικά, μιá σκέψη άστράφτει στο σκοτισμένο και θολό άπό τόν τρόπο μυαλό του και τόν κάνει νά σταματήσει ζαρώνοντας τά φρύδια του.

«‘Η ‘Αστραπή!, σκέπτεται. Τό όμορφο χαριτωμένο κοριτσάκι θρίσκεται πάλι σε κίνδυνο! Θά τό τσαλαπατήσουν! τά παλιάλογα του Σατούρ! Πρέπει νά τό σώσω! ‘Εμπρός, Τρομερέ Κοντοστούπη! ‘Εμπρός, όλο εμπρός!»

Μά τά πόδια του, που λυ-

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεύχος: «‘Υπεράνθρωπος έναντίος ‘Υπερανθρώπων».

γίζουν από τὸ φόβο, ἀρνοῦνται νὰ ὑπακούσουν καὶ μένουν καρφωμένα χάμω.

— 'Ε... ἐμπρός!, τραυλίζει ὁ νάνος ἀγριοκυττάζοντας τὰ πόδια του. "Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Εἶπα: ἐμπρός! Δὲν ἀκοῦτε;

Μὰ καὶ πάλι τὰ πόδια του μένουν ἀσάλευτα, καρφωμένα στὸ χῶμα.

Ἡ καρδιά τοῦ Κοντοστούπη κάνει σάλτους καὶ τοῦμπερ καὶ στριφογυρίσματα μέσα στὸ στήθος του καὶ ὁ νάνος νοιώθει μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια καὶ νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὴ μάχη!

Ἡ ἀγάπη του ὅμως πρὸς τὴν Ἀστραπὴ νικάει.

— Ἐμπρὸς εἶπα!, ξαναφωνάζει.

Καὶ μὲ τὸ κλαδί ποὺ κρατᾶει δίνει μιὰ στὸ... κεφάλι του!

Αὐτὸ ἦταν! Τὸ χτύπημα τὸν κάνει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ εἶδος νάρκης καὶ ἀπὸ τὸ μούδιασμα, ποὺ τοῦ εἶχε προξενήσει ὁ φόβος, καὶ νὰ κινηθῇ!

Προχωρεῖ μὲ χίλιες προφυλάξεις πρὸς τὴ μάζα τῶν συμπλεκομένων καὶ βλέπει τὰ καπούλια ἑνὸς Κενταύρου νὰ προεξέχουν.

Σηκώνει τὸ κλαδί του καὶ τοῦ δίνει στὴ θάσι τῆς οὐρᾶς ἓνα χτύπημα μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Ὁ Κένταυρος πέφτει νεκρός!

Προχωρεῖ πέρα καὶ βλέπει τὴν οὐρὰ ἑνὸς ἀνθρωπάλογου νὰ σαλεύῃ στὸν ἀέρα μέσα

ἀπὸ μιὰ μάζα χειρῶν, ποδιῶν καὶ κεφαλιῶν.

Τὸ κλαδί τοῦ Κοντοστούπη σφυρίζει στὸν ἀέρα καὶ χτυπάει τὴν οὐρὰ. Ἐνα οὐρλιαχτὸ πόνου ἀκούγεται κι' ἓνας ἀκόμα Κένταυρος πεθαίνει!

— Μπράβο μου!, λέει ὁ νάνος μὲ περηφάνεια. Εἶμαι συντριπτικός! Εἶμαι ἀλογόφονι-άς! Εἶμαι ὁ Κοντοστούπης ὁ Κενταυροφάγος! Νὰ καὶ σύ! Νὰ καὶ σύ!

Καὶ κάνει βόλτες γύρω ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης, χτυπώντας μὲ τὸ ραβδί του κάθε οὐρὰ Κενταύρου ποὺ προεξέχει!

Ξαφνικά, σταματᾶ. ἔκπληκτος.

Μέσα ἀπὸ τὴ μάζα τῶν κορμιῶν θλέπει νὰ προβάλῃ τὸ κεφάλι τοῦ Σατούρ! Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ὁ νάνος σηκώνει τὸ κλαδί του καὶ χτυπάει κατὰκέφαλα τὸ Μαῦρο Ὑπεράνθρωπο τοῦ Κακοῦ!

Τὸ κεφάλι ξαναχάνεται σχεδὸν ἀμέσως καὶ ὁ Κοντοστούπης χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Τὸν ἐσκότωσα!, οὐρλιαρίζει ὕστερικά. Ἐσκότωσα τὸν Σατούρ. Εἶμαι ὁ πῶς δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Εἶμαι τόσο δυνατὸς ὥστε ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς θὰ περπατᾶω σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ... χαλάσω τὴ Γῆ!

Σταμάτησε πάλι.

Μέσα ἀπὸ τὰ κορμιά, προβάλλει τώρα τὸ κεφάλι καὶ οἱ ὄμοι τῆς Κενταύρας! Τὸ ὁμορφοπρόσωπό της εἶναι σπασμένο ἀπὸ τρόμο καὶ πό-

νο και μίσος και από το στόμα της, που θυμίζει τώρα στομα διαβόλου, θγαίνουν λέξεις γεμάτες πίκρα και λύσσα:

— Σατούρ! Σκότωσέ τους όλους! Σκότωσέ τους, αγαπημένε μου! Τους μισώ!

— "Ε; κάνει ο Κοντοστούπης. Μας μισείς, Ξ; Και θέλεις να μάς σκοτώση ο παλιό - Σατούρ σου, Ξ; Νά, λοιπόν!

Και κατεβάζει πάνω στο κεφάλι της το κλαδί του με όλη του τη δύναμη!

Το κεφάλι της Κενταύρας χάνεται μέσα στα συμπλεκόμενα κορμιά, ενώ από το στήθος της θγαίνει μια κραυγή:

— "Ωχ! Μὲ σκότωσαν! Σατούρ!

Και τότε ο Σατούρ ξεπηδάει μέσα από το ανακάτεμα και τινάζεται ψηλά! Στα χέρια του κρατάει την αναίσθητη γυναίκα του!

Βλαστημώντας άπαίσια πετάει στον άέρα και απομακρύνεται με άπίστευτη ταχύτητα.

Ο Ύπεράνθρωπος πετάγεται κι' αυτός από το σύμπλεγμα των σωμάτων και των μελών και απογειώνεται φωνάζοντας:

— Άστραπή, έλα μαζί μου! Κεραυνέ, μείνε εδώ για να άποτελειώσης τους Κενταύρους!

Η Άστραπή, ύπακούοντας στη διαταγή του πατέρα της απογειώνεται ξοπίσω του και ξεμακραίνει μαζί του πίσω από τον Σατούρ και την Κενταύρα.

Ο Κεραυνός και ο Κοντοστούπης μένουν μόνοι κάτω, στο έδαφος. Άπό τους Κενταύρους δυό έχουν σωθή. Όρμουν κι' οί δυό μαζί έναντίον του Κεραυνού και αρχίζουν να γρονθοκοπούν άγρια το Παιδί - Θαύμα, που άπαντάει στα χτυπήματά τους άδύναμα, ζαλισμένος και κουρασμένος όπως είναι από τη σκληρή πάλη!

Ο Κοντοστούπης όμως και το ραβδί του άγρυπνούν! Πηγαίνει σιγά - σιγά πίσω από τον ένα Κένταυρο και τον χτυπάει με φόρα στη θάσι της ούρας. Το άνθρωπάλογο τινάζεται ψηλά, σπαρταράει για μια στιγμή στον άέρα και πέφτει νεκρό, με υπόκωφο θρόντο!

Ο Κεραυνός άπογειώνεται τότε με μια έκτίναξη, άνυσώνεται στον άέρα και με μια κάθετη έφόρμησι κατεβαίνει σαν βόμβα και ή γροθιά του χτυπάει σαν χειροβομβίδα τον Κένταυρο πάνω στο ευάισθητο σημείο του!

Το τέρας σωριάζεται χάμα, νεκρό!

Με ύφος τρομεροϋ πολεμιστοϋ ο Κοντοστούπης κυττάζει γύρω και κουνάει περιφρονητικά το κεφάλι του.

— Τους Ξέκανα όλους!, δηλώνει. Δέν άφησα κανένα ζωντανό! Ποϋ είναι ο Σατούρ να τον ξεκάνω κι' αυτόν! Διψάω για μάχες, Κεραυνέ! Για μάχες και συγκρούσεις! Θέλω αντίπαλους! Βρες αντίπαλους για να χτυπηθώ μαζί τους,

άλλοιώς θα όρμήσω έναντίον σου!

Έκείνη τή στιγμή, ένας άπο τούς Κενταύρους, πού δέν είχε σκοτωθή έντελώς, άπλώνει τó χέρι του καί πιάνει τó πόδι τού νάνου. Θέλει νά τόν τραθήξει κοντά του καί νά τόν δαγκώσει στο λαιμό!

Η προσπάθεια όμως αύτή έξαντλεί καί τίς τελευταίες δυνάμεις τού άνθρωπάλογου. Τά δάχτυλά του παραλύουν καί άνοίγουν, χωρίς νά τραθήξουν τόν Κοντοστούπη. Ξεψυχάει...

Ο νάνος όμως έχει κυριευθή πάλι άπό τόν παθολογικό τρόπο του.

— Κεραυνέ!; τραυλίζει. Πεθαίνω! Οί Κένταυροι άνασταί νονται γιά νά μέ έκδικηθούν πού τούς σκότωσησα! "Ωχ, ή καρδούλα μου!

Καί πέφτει λιπόθυμος!...

Θαμμένοι ζωντανεί!

ΤΟ μεταξύ, ό 'Υπεράνθρωπος κι' ή 'Αστραπή σκίζουν γοργά τόν άέρα κυνηγώντας τόν Σατούρ καί τήν Κενταύρα.

Βλέπουν τó Μαύρο 'Υπεράνθρωπο νά πετάει πρós ένα μεγάλο πυκνόφυτο θουνό, νά χαμηλώνη άπαλά στην πλαγιά του καί νά χάνεται μέσα σ' ένα συγκρότημα θράχων.

Χαμηλώνουν κι' αύτοί μέ τή σειρά τους ανάμεσα στους θράχους, πού είναι τεράστιοι, καί ψάχνουν γύρω γιά νά

θρούν τόν τρομερό αντίπαλό τους καί τή μυστηριώδη γυναίκα του, τή βασίλισσα τών Κενταύρων.

Μά δέ θρίσκουν παρά μόνο ένα σκοτεινό άνοιγμα στη γή, μπροστά σ' ένα θράχο. Τό άνοιγμα είναι στρογγυλό καί στά χείλη του είναι χτισμένο ένα μαρμαρένιο πεζουλάκι. Είναι σάν πηγάδι.

— Έδω κατέβηκαν!, λέει ό 'Υπεράνθρωπος, Έμπρός, 'Αστραπή!

Καί, χωρίς νά σταματήσουν τó πέταμά τους, γέρνουν καί μέ μιá θουτιά χώνονται μέσα στην τρύπα.

Κατεβαίνουν μέσα σ' ένα είδος πηγαδιού, πού προχωρεί άρκετά πρós τά βάθη τής γής. Ξαφνικά, συναντούν τόν πυθμένα του καί βλέπουν ότι δέν ύπάρχει άλλη έξοδος, εκτός άπό άνοιγμα άπό τó όποίο μπήκαν!

— Είναι μιá παγίδα!, φωνάζει ό 'Υπεράνθρωπος. Έξω, Ντιάνα!

Καί γυρίζουν γιά νά φύγουν, μά τήν ίδια στιγμή όγκώδεις θράχοι άρχίζουν νά πέφτουν άπό τó στόμιο τού πηγαδιού, ένω ή φωνή τού Σατούρ λέει σαρκαστικά:

— Καλό ύπνο, 'Υπεράνθρωπε! Καλό αϊώνιο ύπνο! Νόμισες πώς θα νικούσες τó Σατούρ, ξ; Χά, χά, χά! Ο Σατούρ είναι άνίκητος.

Ένας μεγάλος θράχος χτυπάει τόν 'Υπεράνθρωπο καί τήν 'Αστραπή, καθώς αύτοί προσπαθούν νά ξεφύγουν πετώντας καί τούς ρίχνει πάλι

πίσω, στο θυθό, ζαλισμένους και σαστισμένους.

Ευτυχώς γι' αυτούς, ο θράχος σφηνώνεται στη μέση του πηγαδιού, στα τειχώματα, αφήνοντας έτσι ένα κενό πάνω από το θυθό!

Διαφορετικά, είναι αμφίβολο αν ο Ύπεράνθρωπος και η κόρη του θα μπορούσαν ν' άντέξουν στο τρομακτικό θάρος του θράχου αυτού, καθώς και των άλλων, που έξακολουθεί νά ρίχνη από πάνω ο Σατούρ!

Για ένα δλόκληρο λεπτό, ο Μαύρος Ύπεράνθρωπος ρίχνει όγκόβραχους μέσα στο πηγά-

δι, θάβοντας έτσι ζωντανούς τους αντιπάλους του.

Τέλος, φωνάζει:

— Γειά σου, Ύπεράνθρωπε! Σοῦ εὐχομαι πάλι καλὸ ὕπνο!

Ζαλισμένοι ακόμα από το χτύπημα του θράχου, ο Ύπεράνθρωπος κι' η Άστραπή μένουν για λίγο ασάλευτοι και σιωπηλοί.

Τέλος, ο Ύπεράνθρωπος σηκώνεται και εξετάζει γύρω τα τοιχώματα του πηγαδιού.

Κουνάει το κεφάλι του με απογοήτευσί.

— Τό ξδαφος, λέει είναι βραχώδες! Φοβάμαι, Άστραπή, ότι θα μείνουμε για πάντα εδώ μέσα! Θα μείνουμε εδώ θαμμένοι ζωντανοί!

* * *

Ο Κεραυνός ξελιποθυμάει τόν Κοντοστούπη και τόν σηκώνει ὄρθιο.

— Μὴ φοβάσαι!, τοῦ λέει. Ο Κένταυρος δὲν πρόλαβε νά τοῦ κάνη κακό. Πέθανε πρὶν καλὰ - καλὰ σέ πιάση!

Ο Κοντοστούπης φουσκώνει τὸ στήθος του.

— Ἀμ! τί ἥθελες νά συμβῇ, μικρέ; λέει. Καὶ μόνο νά με πιάσουνε πέφτουν νεκροὶ οἱ Κένταυροι! Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ἐγὼ νά φοβηθῶ αὐτὰ τὰ ψοφίμια;

Καὶ δίνει μιὰ κλωτσιὰ σ' ἓνα ἀνθρωπάλογο. Ο νεκρὸς Κένταυρος, ποῦ ἦταν ξαπλωμένος στὴν ἄκρη μιᾶς πέτρας χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ κυλάει μιὰ σπιθαμὴ πρὸ πέρα.

Ἡ καρδιά τοῦ Κοντοστού-

Ἡ Ἀστραπή ἀρπάζει τὴν Κενταύρα σὲ μιὰ λαβή.

Γιὰ μερικές στιγμές, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Σατοῦρ μένουں ἀναίσθητοι. Οἱ Κένταυροι καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ὑπεράνθρωπου κυττοῦν ἐμβρόντητοι:

τη στριφογυρίζει μέσα του σὰν σθούρα. Τὰ γόνατά του λυγίζουν.

— "Α...γιοι Πάντες!, τραυλίζει. Πεθαίνω! Ζωντάνεψε καὶ τοῦτο!

Ὁ Κεραυνός, χάνοντας τὴν ὑπομονή του, ἀρπάζει τὸν νάνο ἀπὸ τὴ μέση καὶ πετάει στὸν ἀέρα.

— "Α, πιά!, λέει τὸ παιδί. Βαρέθηκα νὰ σέ ξελιποθυμάω! Εἶσαι ἀδιόρθωτος!

— Κεραυνέ!, λέει μὲ θυμὸ ὁ Κοντοστούπης. Πρόσεξε πῶς μιλάς! Μάζεψε τὰ λόγια σου! Ἔχεις νὰ κάνῃς μὲ τὸν πῶ ἀτρόμητο πολεμιστὴ τοῦ κόσμου! Θὰ σέ...

Κυττάζει κάτω καὶ ζαλίζεται ἀπὸ τὸ πολὺ ὕψος.

— Κρά... κρά... κρά... κρά... τραυλίζει,

— Τι ἔπαθες, Κοντοστούπη; λέει ὁ Κεραυνὸς γελῶντας. Κοράκι ἔγινες καὶ κρᾶξεις ἔτσι;

— Κρά... κρά... κρά..., λέει πάλι ὁ Κοντοστούπης, κρά... κράτα με καλὰ Κεραυνέ! "Αν πέσω... ἀπὸ τὸ... σο ψηλά..., ὑπάρχει φό... φό... φόβος νὰ πᾶ... πάθω συγκοπή!

Ὁ Κεραυνὸς πετάει πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε δῆ νὰ κατευθύνονται ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ Ἀστραπή, καὶ σὲ λίγο προσγειώνεται κι' αὐτὸς ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους θράχους.

Ἐκεῖ, ἀφήνει χάμω τὸν Κοντοστούπη καὶ προχωρεῖ μαζί του ψάχνοντας γιὰ νὰ βρῇ τὸν πατέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του.

Ξαφνικά, σταματάει,

Βλέπει τὸν Σατοῦρ καὶ τὴν Κενταύρα νὰ στέκωνται κοντὰ στὴ ρίζα ἐνὸς θράχου. Ἡ Κενταύρα κρατάει στὴν ἀγκυλιά της ἕνα ὁμορφο μικρό. Κάθε τόσο τὸ φιλάει λέγοντας:

— Εἶναι τὸ παιδί σου, Σατοῦρ! Τὸ δ ι κ ό σ ο υ παιδί! Γι' αὐτὸ τ' ἀγαπῶ πιὸ πολὺ!

Ὁ Κεραυνὸς νοιώθει ἕνα ρίγος νὰ τὸν διαπερνᾷ. Ὁ Σατοῦρ, ὁ σατανικὸς ἐχθρὸς τῆς Ἀνθρωπότητος, εἶχε ἀποκτήσει ἕνα παιδί! Ἐνὰ παιδί πού ἂν ἔμοιαζε μὲ τὸν πατέρα του στὴν κακία, στὴν ἐγκληματικότητα καὶ στὴ δύναμι, θὰ σήμαινε ἕναν ἀκόμα κίνδυνο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἕναν ἀκόμα ἀσύλληπτο ἀρχιεγκληματία!

— Ναί, εἶναι τὸ παιδί μου, λέει ὁ Σατοῦρ μὲ ὑπερηφάνεια. Εἶναι αἷμα ἀπὸ τὸ αἷμα μου! Θὰ τὸ μάθω νὰ μισῇ τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ τὸ κάνω σωστὸ καταστροφέα τῆς καταραμένης Ἀνθρωπότητος! Εὐτυχῶς, ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν ὑπάρχει πιά! Τὸν ἔθαψα ζωντανὸ μέσα σ' αὐτὴν ἐκεῖ τὴν τρύπα μαζὶ μὲ τὴν κόρη του! Μένει τώρα μόνο ὁ Κεραυνὸς, μὰ εἶναι μικρὸς καὶ θὰ τὸν τσακίσω εὐκόλα ὅταν πέση στὰ χέρια μου!

Ὁ Κεραυνὸς ἔχει παγώσει ὁλόκληρος. Ὁ πατέρας του καὶ ἡ ἀδελφή του εἶναι θαμμένοι ζωντανοὶ μέσα σὲ μιὰ τρύπα τῆς γῆς!

Συσπειρώνεται, τεντώνεται ἀπότομα σὰν ἐλατήριο καὶ ἐ-

κτοξεύεται σὰν ζωντανὴ ὁβίδα πρὸς τὸν Σατοῦρ! Πρὶν ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος προλάβει νὰ ἀντιληφθῇ τί συμβαίνει καὶ νὰ ἀμυνθῇ, ὁ Κεραυνὸς τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ κουτουλιά στὸ ἀριστερὸ του πλευρὸ καὶ τὸν ρίχνει χάμω μισοαναίσθητο!

Ξεφωνίζοντας ἀπὸ τρόμο, ἡ Κενταύρα τραβιέται πίσω καί, μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκυλιά της, ζητάει καταφύγιο κά τω ἀπὸ τὴν προεξοχὴ ἐνὸς θράχου.

Ὁ Κεραυνὸς δὲν ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἡ εὐκαιρία. Ρίχνεται πάνω στὸν Σατοῦρ καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν σφυροκοπῇ μὲ γροθιές καὶ κλωτσιές, πού κάνουν τὸ κορμὶ τοῦ ἀντιπάλου του νὰ ἀνηχή σὰν τάμ-τάμ ἀγρίων!

Οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος συστρέφεται χάμω, πάνω στὸ θραχῶδες ἔδαφος, σὰν πληγωμένο φίδι!

Ὁ Κεραυνὸς συνεχίζει ἀδυσώπητα τὸ σφυροκόπημά του, φωνάζοντας:

— Θὰ σὲ ἐξekάνω, τέρας! Θὰ σὲ σκοτώσω, σατανᾷ! Θὰ ἀπαλλάξω τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴν δρᾶσί σου! Νά! Νά! Νά! Νά! Νά, γιὰ τὸν πατέρα μου! Νά, γιὰ τὴν ἀδελφή μου! Νά, νά, νά, γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού ἔχουν χάσει τὴ ζωὴ τους ἐξαιτίας σου!

Ξαφνικά, ὁ Σατοῦρ, καταβάλλοντας μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, ἀπλώνει τὸ χέρι του ἀρπάζει τὸ παιδί - θαῦμα

ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τραβάει μὲ δύναμι!

Ὁ Κεραυνὸς πέφτει! Μ' ἔ-
να πῆδημα, ὁ Σατοῦρ ρίχνε-
ται πάνω του καὶ τὸν κλω-
τσάει κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι!

Τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ τινά-
ζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ χτυ-
πάει πάνω στὸ σκληρὸ ἔδα-
φος. Γιὰ μιὰ-δυὸ στιγμές, ὁ
Γιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου μέ-
νει ἀσάλευτος μὲ δλόκληρο
τὸ κορμί του μουδιασμένο ἀ-
πὸ τὸ χτύπημα!

Ὁ Σατοῦρ δὲν χάνει οὔτε
στιγμή. Ἀρπάζει μιὰ ὀγκώδη
πέτρα, τὴ σηκώνει ψηλά κι' ἔ-
τοιμάζεται νὰ τοακίση μ' αὐ-
τὴν τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ!

Τὴν τελευταία ὅμως στιγ-
μή, δυὸ γερά μπράτσα τὸν
πιάνουν ἀπὸ τὴ μέση, τὸν ση-
κώνουν καὶ τὸν πετᾶνε μα-
κριὰ καὶ μιὰ φωνὴ λέει:

— Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πεθά-
νῃς, Σατοῦρ!

Ἀπὸ τὸ Θάνατο
στὴ Ζωὴ

ΜΕΤΩ, μέσα στὸν
τρομερὸ τάφο τους, ὁ Ὑπε-
ράνθρωπος καὶ ἡ Ἀστραπή
περνοῦν κρίσιμες στιγμές. Κα-
θισμένοι στὸ θάθος τοῦ πηγα-
διοῦ, ἀναλογίζονται τὴ σοβα-
ρὴ θέσι τους. Τὸ ἔδαφος εἶναι
πετρῶδες καὶ ὁ Ὑπεράνθρω-
πος δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ
ἐκεῖ κάτω, ἀνοίγοντας ὑπόνο-
μο μὲ τὰ χέρια του μέσα στὸ
χῶμα.

Καὶ δὲν τολμάει νὰ δοκι-
μάσῃ νὰ ἀνοίξῃ δρόμο ἀνά-

μεσα στοὺς θράχους, ποὺ ἔ-
χουν φράξει τὸ πηγάδι ριγμέ-
νοι ἀπὸ τὸν Σατοῦρ. Φοβᾶται
μήπως, παραμερίζοντας τὸν
κάτω θράχο, αὐτὸν ποὺ εἶχε
σφηνωθῇ στὰ τοιχώματα τοῦ
πηγαδιοῦ, κάνει τοὺς ὑπόλοι-
πους θράχους νὰ καταρρεύ-
σουν καὶ νὰ πλακώσουν αὐτὸν
καὶ τὴν κόρη του κάτω ἀπὸ
θάρος χιλιάδων τόννων.

— Εἴμαστε καταδικασμένοι
νὰ μείνουμε ἐδῶ μέσα γιὰ
πάντα!, λέει πάλι ὁ Ὑπεράν-
θρωπος στὴν Ἀστραπή. Δέ
θλέπω πῶς θὰ μπορούσαμε
νά....

— Πατέρα!, λέει ξαφνικὰ τὸ
κορίτσι. Μοῦ κάνει ἐντύπωση
ἓνα πράγμα. Ἐνῶ θρισκόμα-
στε ἀρκετὴ ὥρα ἐδῶ κάτω,
ὁ ἀέρας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι
δροσερός καὶ καθαρός! Μή-
πως ὑπάρχει κάπου κανένα
πέρασμα;

Ἡ ἐλπίδα ἀστράφτει στὰ
μάτια τοῦ μεγαλύτερου ἥρω-
ος τῶν ἐποχῶν.

— Ἀς ψάξουμε!, λέει.

Ψάχνουν γύρω μὰ κανένα
ἀνοιγμα, καμμιὰ σχισμὴ δὲν
ὑπάρχει στὰ τοιχώματα τοῦ
πηγαδιοῦ.

Κυττάζουν ἐπάνω καὶ ἀφή-
νουν μιὰ κραυγὴ θριάμβου.
Βλέπουν ὅτι ὁ μεγάλος θρά-
χος, ποὺ εἶναι σφηνωμένος
καὶ συγκρατεῖ τοὺς ὑπόλοι-
πους, δὲν ἐφαρμόζει παντοῦ
στὰ τοιχώματα!

Βέβαια, τὸ σκοτάδι εἶναι
πυκνὸ καὶ μαῦρο ἐκεῖ κάτω,
στὸν ὑπόγειο τάφο τους, μὰ οἱ
Ὑπεράνθρωποι θλέπουν καθα-
ρὰ γιατί εἶναι προικισμένοι

μέ υπερφυσική ὄρασι, πού τούς κάνει νά βλέπουν στό σκοτάδι ὅπως καί στό φῶς!

Πετοῦν πρὸς τὰ πάνω, πλησιάζουν στό ἀνοιγμα πού ὑπάρχει ἀνάμεσα στό θράχο καί στόν τοίχο καί διαπιστώνουν μέ ἀπέραντη χαρά ὅτι μποροῦν νά περάσουν!

Περνοῦν καί θρίσκονται μέσα σ' ἓνα στενὸ χῶρο, ἀνάμεσα σὲ ἄλλους μικρότερους θράχους.

Ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ πάλη τοῦ Ὑπερανθρώπου καί τῆς κόρης του μέ τὸ θάνατο!

Χρησιμοποιώντας ὅλες τὶς δυνάμεις τους, παραμερίζουν ἓνα - ἓνα τοὺς θράχους καί ἀνεβαίνουν πρὸς τὴν ἐπιφάνεια, πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὴ ζωὴ!

Πολλές φορές κινδυνεύουν νά πλακωθοῦν ἀπὸ ὀγκόβραχους καί νά μείνουν γιὰ πάντα ἐκεῖ, σφηνωμένοι! Ἀλλὰ πάντα ἡ δύναμί τους καί ἡ ἀκατάβλητη θέλησί τους νά νικήσουν τοὺς κάνει νά ἀντιμετωπίζουν τοὺς κινδύνους μέ ἐπιτυχία.

Τέλος, θγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια!

Εἶναι τόσο ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια πού εἶχαν καταβάλλει, ὥστε ἐὰν μερικὲς στιγμὲς μὲν ἱσχυροὶ γίνοντο, ἀσάλευτοι. Τὸ μυαλό τους θοῖζει, τὰ μάτια τους εἶναι θολά, οἱ αἰσθήσεις τους δὲ λειτουργοῦν κανονικά!

Κάποιος τοὺς σκουντάει ὀμῶς καί μιά φωνὴ τοὺς λέει:

— Ὑπ... Ὑπ... Ὑπερ... Ὑπε-

ράνθρωπε! Ἀστρ... Ἀστρ... Ἀστραπή! Σηκωθεῖτε! Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Ὁ Κεραυνὸς κινδυνεύει! Χριστουλάκη μου! Πεθαίνω! Ἀχ!

Ὁ Ὑπερανθρώπος κι' ἡ Ἀστραπή τινάζονται ὀρθοί. Εἶναι ὁ Κοντοστόυπης, πού χλωμὸς σὰν νεκρὸς καί τρέμοντας σπασμωδικά, τοὺς δείχνει πρὸς τὰ πάνω τὸν Σατοῦρ νά ἐτοιμάζεται νὰ τσακίσῃ τὸ κεφάλι τοῦ Κεραυνοῦ μέ μιὰ μεγάλη πέτρα!

Μέ μιὰ ἐκτίναξι, ὁ Ὑπερανθρώπος ὀρμαεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ, σὰν μιὰ ὀβίδα πού ξεπηδάει ἀπὸ τὴν κάννη ἐνὸς κανονιοῦ!

Ἀρπάζει τὸν Σατοῦρ ἀπὸ τὴ μέση καί τὸν πετάει μακριὰ φωνάζοντας:

— Ἡρθε ἡ ὥρα νά πεθάνῃς Σατοῦρ!

Δὲν τὸν ἀφήνει νά συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του. Ρίχνεται ἀπάνω του μέ μανία, τοῦ δίνει μιὰ κλωτσιὰ στό στήθος κι' ἔπειτα τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό!

Τὰ ἀτσάλινα δάχτυλα τοῦ Ὑπερανθρώπου τοῦ Καλοῦ σφίγγουν ἀδυσώπητα τὸ λαιμὸ τοῦ Μαύρου Ὑπερανθρώπου τοῦ Κακοῦ! Σφίγγουν μέ ὅλη τὴ δύναμι πού ὑπάρχει στό κορμὶ τοῦ ἡρώα μας, μέ ὅλο τὸ θυμὸ καί τὸ μῖσος καί τὴ δίψα γιὰ ἐκδίκησι καί τιμωρία πού ὁ Ὑπερανθρώπος αἰσθάνεται γιὰ τὸν Σατοῦρ, τὸ θανάσιμο ἐχθρὸ τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς Ἀνθρωπότητος!

Ὁ Σατοῦρ δοκιμάζει νά ἀντισταθῇ καί οἱ γροθιές του

χτυποῦν μὲ μανία τὸν Ὑπεράνθρωπο. Ὁ φίλος μας ὁμῶς εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τελειώσῃ πιά μὲ τὸν ἐγκληματικὸ ἀντίπαλό του.

Συγκρατεῖ τις κραυγές πόνου ποῦ τοῦ προξενοῦν οἱ γροθιές τοῦ Σατούρ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ σφίγγῃ τὸ λαιμό του, νὰ σφίγγῃ, νὰ σφίγγῃ, νὰ σφίγγῃ!

Ὁ Σατούρ ἀρχίζει τώρα νὰ χάνῃ τις αἰσθήσεις του. Ἐχει πάψῃ νὰ ἀντιστέκεται καὶ τὰ χέρια του κρέμονται σάν παράλυτα στὰ πλευρά του! Τὰ μάτια του ἀναστρέφονται καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του μὲ πολλὴ δυσκολία θγαίνουν οἱ λέξεις:

— Πεθαίνω!... Ἐλεος!...

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ γεμάτη ἀνθρωπιά καὶ καλωσύνη ψυχῇ τοῦ Ὑπεράνθρωπου συγκινεῖται! Ὁ ἀνδρισμός του ἐπαναστατεῖ, γιατί δὲ θέλει νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄνθρωπο ποῦ ἔχει φτάσῃ στὸ σημεῖο νὰ ζητάει ἔλεος!

Μὰ ἔρχονται στὸ μυαλό του τὰ ἐγκλήματα τοῦ Σατούρ, τὰ περασμένα καὶ τὰ μελλοντικά ἐγκλήματά του, καὶ τὰ δάχτυλά του συνεχίζουν ἀδυσώπητα τὸ σφίξιμο.

Ξαφνικά, κάτι συγκλονίζει τὸν Ὑπεράνθρωπο κάνοντάς τον νὰ παρατήσῃ τὸν ἀντίπαλό του! Κάτι σάν ἡλεκτρικὸ ρεῦμα, σάν δέκα κεραυνοὶ μαζί!....

Τὸ Παιδί τοῦ Σατούρ.

ΤΙΝΑΖΕΤΑΙ μακρὰ ζαλισμένος καὶ μουδιασμένος, γυρίζει καὶ ἀντικρύζει τήν... Κενταύρα! Ἡ γυναῖκα τοῦ Σατούρ κρατᾷ στὸ ἓνα χέρι τῆς ἓνα χαριτωμένο μωρό καὶ στὸ ἄλλο τῆς χέρι τὸ κεραυνοβόλο ἀκόντιό τῆς!

— Δὲ θά σ' ἀφήσω νὰ σκοτώσῃς τὸν Σατούρ!, γρυλλίζει ἡ βασίλισσα τῶν Κενταύρων! Δὲ θά σ' ἀφήσω! Προμῶ νὰ πεθάνω κι' ἐγὼ καὶ νὰ σκοτώσω τὸ παιδί μου, τὸ παιδί του, τὸ παιδί τοῦ Σατούρ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀναπνέει ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του.

— Εἶναι παιδί τοῦ Σατούρ αὐτὸ τὸ μωρό; ρωτᾷ.

Μέσα του παλεύουν δυὸ ἀντίθετα συναισθήματα. Τὸ παιδί αὐτό, ἂν κληρονομήσῃ τις σωματικὲς καὶ ψυχικὲς ἰδιότητες τοῦ πατέρα του, θά γίνῃ μιὰ μέρα ἕνας μέγας ἐχθρὸς τῆς Ἀνθρωπότητος σάν τὸν Σατούρ!

Πρέπει, λοιπὸν, νὰ τὸ σκοτώσῃ! Πρέπει νὰ ἀπαλλάξῃ τὴ Γῆ ἀπὸ τὸν μελλοντικὸ αὐτὸ ἐγκληματία!

Πὼς δμως αὐτὸς, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ ἀγνότερος ἱππότης τῶν αἰώνων, ὁ ΑΝΤΡΑΣ, νὰ σκοτώσῃ ἓνα μωρό; Πὼς νὰ πάῃ τὸ χέρι του νὰ πνίξῃ ἓνα μωρό, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ εἶναι παιδί τοῦ Σατούρ;

Οἱ λίγες στιγμὲς ποῦ περνοῦν, καθὼς ὁ Ὑπεράνθρωπος

κάνει τὶς σκέψεις αὐτές, εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ συνέλθῃ ὁ Σα τούρ.

Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος τινάζεται ὀρθίος, κυττάζει γύρω καὶ βλέπει πῶς εἶναι τώρα μόνος, ἀντιμέτωπος μὲ τοὺς τρεῖς Ὑπεράνθρωπους!

Θέλει νὰ σωθῇ καὶ θέλει νὰ σώσῃ τὸ παιδί του! Θέλει νὰ σώσῃ τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ αἷμα του καὶ τὴ σάρκα ἀπὸ τὴ σὰρκα καὶ του!

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία ἐκτίναξι χύνεται πρὸς τὴν Κενταύρα, ἀρπάζει τὸ μωρὸ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ ξεμακραίνει πετώντας μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα!

— Μὴ μ' ἀφήνῃς μόνη, Σα-τούρ!, φωνάζει μὲ ἀπόγνωσι ἡ μητέρα. Μὴ μοῦ παίρῃς τὸ παιδί μου!

— Δὲ σὲ χρειάζομαι πιά!, ἀπαντᾷ ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ. Ἐχω τώρα τὸ παιδί μου, πού θὰ μὲ βοηθήσῃ στὸν πόλεμό μου ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι κάνουν νὰ ἀπογειωθοῦν γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσουν, μὰ ἡ Κενταύρα κάνει κάτι πού τοὺς μαρμα-

ρώνει ἀπὸ φρίκη καὶ συμπόνια.

Ἡ ἀπελπισμένη μητέρα γυρίζει τὸ ἀκόντιό της, ἀγγίζει μὲ τὴν αἰχμὴ του τὸ στήθος της καὶ πέφτει νεκρή, κεραυνόπληκτη!

Γιὰ μερικὲς στιγμές, οἱ Ὑπεράνθρωποι μένουν ἀσάλευτοι μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ νεκρὴ μητέρα. Ὅταν συνέρχονται, εἶναι ἀργὰ πιά γιὰ νὰ κυνηγήσουν τὸν Σατούρ, πού ἔχει χαθῇ στὸν ὀρίζοντα!

Γοεροὶ λυγμοὶ ἀκούγονται ξαφνικά πίσω τους καὶ τοὺς κάνουν νὰ γυρίσουν. Εἶναι ὁ Κοντοστούτης! Δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ἡ φωνή του, σπασμένη ἀπὸ λύπη, λέει:

— Ἡ... ἡ... φου...καριάρα! Πόσο τὴ λυπάμαι! Μέ... μὲ συγχωρεῖς, Κενταύρα, πού... σὲ χτύπησα μὲ κείνο τὸ ξύλο στὸ κεφάλι! Σοῦ... ὑπό...σχομαι νὰ σπάσω στὸ ξύλο τόν... Σατούρ ὅταν ξανασυναντηθοῦμε! Ἀχ, ἡ καημένη! Πόσο τὴ λυπάμαι! Ὡχ, ἡ καρδοῦλά μου!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος!....

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀστρίτης

Ἀποκλειστικότητα «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Ταχυδρομεῖο

Κ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΝ. Βόλον: Ὁ κ. Ἀστρίτης σὲ εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλά λόγια σου. Γιὰ τὰ ἐξώφυλλα θὰ στείλῃς 2.500 (1.000 γιὰ κάθε ἐξώφυλλο καὶ 500 ταχυδρομικά).

✽ Ι. ΠΑΖΙΩΤΑΝ, Ἄργος: Τὸ τεῦχος καὶ τὰ ἐξώφυλλα πού θέλεις, μαζί μὲ τὰ ταχυδρομικά, κάνουν 4.500. ✽ Ι. ΠΟΘΗΤΟΝ, Ἀθήνας: Μπορεῖς ν' ἀγοράσῃς τὰ τεύχη πο-

θέλεις. Τό γράμμα σου τό ταχυδρόμησης χωρίς γραμματόσημα καί ὁ ταμίας μου ἀναγκάστηκε νά πληρώσῃ στόν ταχυδρόμο 1.500 δραχμές γιά νά τό πάρῃ. Ἀπό ἀφηρημάδα τό ἔκανες αὐτό; * ΒΑΣ. ΚΙΤΣΟΝ, Λαμία. Πῆρα τό γράμμα σου καί περιμένω τό ἔμβασμα. * ΑΝ. ΜΟΥΣΤΑΚΙΔΗΝ, Βόλον: Πῆρα τό ὠραῖο γράμμα σου, πού μέ συγκίνησε μέ τόν ἐνθουσιασμό σου.

Τό τεύχος πού θέλεις καί τὰ ἐξώφυλλα, μαζί μέ τὰ ταχυδρομικά κά νουν 4.500 δραχ. * ΣΠΥΡ. ΚΑΡΑΣΤΑΤΗΡΑΝ, Πειραιᾶ: Ποιό ἐξώφυλλο θέλεις; * ΤΑΚΗΝ ΚΩΒΑΙΟΝ, Ἀθήνας: Οἱ ὑποδείξεις σου θά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ὅταν, σέ λίγο, βάλλουμε σέ ἐνέργεια ἕνα πρωτότυπο σχέδιό μας.

Δικός σας
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται,

Στό ἐπόμενο τεύχος, στό 29, συμβαίνει κάτι πού θ' ἀφήσῃ ἐπεχὴ στήν ἱστορία τῶν Ὑπερανθρώπων!

Νέος ἐχθρὸς κάνει τὴν ἐμφάνισί του, νέος ἀντίπαλός μας, νέος ἐγκληματίας! Δὲν εἶναι ἄντρας αὐτὴ τὴ φορά! Εἶναι γυναίκα! Ἕνα κορίτσι, πού, βλέποντάς τε κανεῖς στό δρόμο ντυμένο κα νονικά, δὲ διαφέρει ἀπ' τ' ἄλλα κορίτσια!

Μὰ ἔχει ἀπίστευτες ἰκανότητες τό κορίτσι αὐτό καί φυχή πού διψάει γιά ἐκδίκησι ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων! Εἶναι ἡ

Σατούρνα

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἡ Σατούρνα ἔρχεται φέρνοντας στή Γῆ τὴν προδοσία, τὴ φωτιά καί τὴν καταστροφὴ, ἀλλὰ βρίσκει ἀντιμέτωπους ἐμᾶς, τοὺς Ὑπερανθρώπους, τοὺς προστάτες τοῦ Καλοῦ, τοῦ Δικαίου καί τῆς Ἀνθρωπότητας.

Κανένας νά μὴ χάσῃ τό τεύχος 29, πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα!

Δικός σας
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν
'Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεῖα: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ 'Εσωτερικοῦ:

'Ετησίᾳ δραχ. 110.000

'Εξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ 'Εξωτερικοῦ:

'Ετησίᾳ δολλάρια 7

'Εξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγὸς 38. 'Αρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΥΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 28 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἔχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας
(Λέκκα 23) οἱ τρεῖς πρώτοι τόμοι τοῦ «Υπερανθρώπου» (τεύχη 1—8,
9—16 καὶ 17—24).

Τιμὴ ἐκάστου τόμου δραχ. 20.000. Γιά τίς ἐπαρχίες καὶ τὸ ἐξω-
τερικὸ ἐπιβάρυνσις γιὰ ἐξοδα ἀποστολῆς δραχ. 1.000.

Γιά ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, διθλοδοτικὰ ἐκάστου
τόμου δραχ. 5.000.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Ζούγκλα!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦν-
ται.
- 3) Τὸ κῆρυγι τῶν Ἱπτομένων
Δίσκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν.
- 5) Οἱ Οὐρανοθύστες καταρρέουν
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων.
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπε-
ρανθρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἄστοι ἐξορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τῇ

- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ.
- 19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρ-
μων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου
Ἐλέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλιὰ τῶν Ἐρ-
πετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπε-
ράνθρωπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον
Ὑπερανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ
ΑΓΡΙΜΙ ΤΑΞΙ-
ΔΕΥΕΙ ΓΟΡΓΑ!
ΞΑΦΝΙΚΑ!...

Ο ΤΟΥΜΑΡ,
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ!
ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ
ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ
ΣΟΥ ΓΙΑ ΝΑ
ΣΩΣΩ ΤΟΝ
ΦΙΛΟ ΜΟΥ ΚΕΕΤΟ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΠΥΓΜΑΙΟΥΣ!

ΤΟ ΗΞΕΡΑ
ΠΩΣ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ
ΠΙΘΗΚΩΝ ΘΑ ΜΕ
ΒΟΗΘΗΣΕ!

ΣΕ ΛΙΓΟ

ΚΥΤΤΑΞΕ,
ΤΟΥΜΑΡ!

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ
ΜΕ!